

Arrest

nr. 338 998 van 8 januari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 9 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS, en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Eritrese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in het jaar 1995 in Tilo. U begon ook in een goudmijn te werken in de regio rond Mensura waar u opgepakt werd tijdens een gifah [militaire round-up] op 18 januari 2013. U probeerde te ontsnappen maar werd gevat en u werd zwaar op uw been geslagen. U werd meegenomen naar de stad Mensura waar u 3-4 dagen in de gevangenis zat en u werd daarna overgeplaatst naar Hashferrai waarna u aan de militaire training moest beginnen. Toen u in Hashferrai in de gevangenis zat begon uw been zwart te worden, waarna men u naar het ziekenhuis in Keren stuurde.

U bleef daar in het ziekenhuis tot in augustus 2013 waarna u erin slaagde uit het ziekenhuis te ontsnappen en naar Akurdet vluchtte. U vertrok op 9 juli 2015, u ging naar Kassala in Soedan. Op kwam op 12 juni 2016 aan in Italië. In het kader van relocatie, kwam u op 17 maart 2017 naar België. U deed dezelfde dag een verzoek tot internationale bescherming.

Op 30 juni 2017 besloot het CGVS tot de toekenning van de vluchtelingenstatus omwille van uw problemen in Eritrea.

Op 29 november 2022 veroordeelde de rechtbank van eerste aanleg in West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, u tot een hoofdgevangenisstraf van vier jaar, waarvan een jaar met uitstel voor een periode van vijf jaar voor feiten van verkrachting met verzwarende omstandigheden (ten nadele van een persoon in kwetsbare toestand).

Op 3 mei 2023 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Ter staving van uw huidige procedure legde u de volgende documenten neer: een attest van het CGG (19/03/2025), uw CV, een attest van gezinssamenstelling (28/10/2024), vliegtickets Egypte, loonbrieven Marwam Bouw NV (september, oktober, november, december 2024), attest gezinssamenstelling (10/03/2025), vonnis strafuitvoeringsrechtbank voorwaardelijke invrijheidsstelling (30/04/2024), strafoverzicht, attest elektronisch toezicht (06/12/2023), bewijs kennisgeving proeftijd + datum definitieve invrijheidstelling (07/05/2024), uittreksel strafregister, documenten echtgenote (foreign residence card Egypte en registratie UNHCR), en een huwelijksakte. Mail van de justitieassistent, bewijs start therapie in Fronta (CCG).

B. Motivering

U werd op 30 juni 2017 erkend als vluchteling. Naar aanleiding van de door u gepleegde criminele feiten en strafrechtelijke veroordeling in België heb ik besloten u op te roepen voor een persoonlijk onderhoud met het oog op een heroverweging van uw vluchtelingenstatus. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, uw vluchtelingenstatus heden moet worden ingetrokken.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk van 29 november 2022. Uit dit vonnis blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor een verkrachting met verzwarende omstandigheid, en aantasting van de seksuele integriteit met verzwarende omstandigheid.

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 8 mei 2024.

Een bijzonder ernstig misdrijf is een misdrijf dat gezien de specifieke kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde het meest aantasten. Er moet hierbij rekening worden gehouden met de (1) op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf; (2) de aard van het misdrijf; (3) eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden; (4) de vraag of het misdrijf opzettelijk is gepleegd; (5) de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade; (6) de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure.

*Wat de **aard van het misdrijf** betreft, blijkt uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, dat u op 29 november 2022 schuldig werd bevonden als dader van een verkrachting met verzwarende omstandigheden en aantasting van de seksuele integriteit met verzwarende omstandigheden. De verzwarende omstandigheden hielden in dat de feiten ten nadele van een persoon die in een kwetsbare toestand is, werden gepleegd. U werd veroordeeld voor feiten gepleegd in de nacht van 5 juni 2022 op 6 juni 2022. Die nacht is een vriend van u thuisgekomen, jullie woonden samen in een appartement, en uw vriend had ook een vrouw mee. Het slachtoffer was die avond naar de Sinksefoor in Kortrijk geweest en had te veel gedronken. U hebt haar verkracht, dit werd ook vastgesteld door het DNA-bewijs.*

Het slachtoffer werd die nacht ook verkracht door twee andere mannen, de eerste persoon die haar meenam en nog een andere vriend die naar het appartement was gekomen (rechtbank van eerste aanleg

West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk p. 8). Uiteindelijk is een buurman op de deur beginnen slaan, en is het slachtoffer kunnen ontkomen. Het slachtoffer was in een dronken toestand, en kon in de gegeven omstandigheden niet uit vrije wil, en dus niet rechtsgeldig, instemmen met seksuele handelingen. De rechtbank achtte dan ook **de verzwarende omstandigheid** bewezen. Ter terechtzitting heeft uw verdediging ook verklaard de feiten van de tenlastelegging niet te betwisten (rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk p. 9).

Het feit dat de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, heeft geoordeeld dat is aangetoond dat u een dader was van de feiten van verkrachting betekent ontegensprekelijk, en mede gelet op bovenstaande door de rechtbank aangehaalde elementen, dat er in uw hoofde sprake was van **opzet**.

Met betrekking tot de **op het misdrijf gesteld straf**, kan verwezen worden naar artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek dat bepaalt dat één straf kan worden opgelegd voor met elkaar verbonden feiten door eenheid van misdadig opzet. Artikel 417/11 SwB bepaalt dat verkrachting bestraft wordt met opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar. Artikel 417/59 SwB bepaalt dat degenen die zich schuldig bevinden aan daden van verkrachting, ontzet worden uit de rechten bedoeld in artikel 31, eerste lid. De aantasting van de integriteit wordt bestraft met een gevangenisstraf van zes maanden tot vijf jaar, zoals bepaalt in artikel 417/7 lid 1 en 3 SwB, ook hier wordt bepaald dat de daders ontzet worden uit de rechten bedoeld in artikel 31, eerste lid (artikel 417/59 SwB). De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk was van oordeel dat een **gevangenisstraf van vier jaar, waarvan één jaar met uitstel voor vijf jaar** een gepaste straf is (rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk p. 13). U werd ook **ontzet uit de rechten voor een periode van vijf jaar**.

Betreffende **de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade** kan er op worden gewezen dat de gevolgen van een verkrachting veelvuldig zijn voor het slachtoffer. Het slachtoffer werd door de feiten ernstig miskend in haar seksualiteit. De feiten ondermijnen daarenboven het zelfvertrouwen en veiligheidsgevoel van het slachtoffer (rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk p. 10). In de beoordeling van het dossier op burgerlijk gebied stelde de rechtbank vast dat het **aannemelijk voorkomt dat het slachtoffer ernstig getraumatiseerd was door de seksuele handelingen**. Dit bleek ook uit haar houding na de feiten zoals beschreven door de verbalisanten (rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk p. 12). De verbalisanten hadden haar houding na de feiten beschreven als "erg overstuur, angstig en verdrietig" (rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk p. 8). Het slachtoffer werd een schadevergoeding van 3000 euro toegekend.

Bij de **beoordeling van de strafmaat** hield de rechtbank rekening met 1) de aard, de ernst en de omstandigheden waarin de feiten werden gepleegd; 2) het door het slachtoffer geleden nadeel; het slachtoffer werd door de feiten ernstig miskend in haar seksuele integriteit; 3) de feiten ondermijnen het zelfvertrouwen en veiligheidsgevoel van het slachtoffer; 4) uw egoïstische ingesteldheid die de onmiddellijke voldoening van uw seksuele verlangens liet primeren op de negatieve weerslag van uw gedrag op anderen; 5) het beginsel dat de straffoemeting niet alleen een vergeldingsbehoefte, maar ook de preventie moet dienen. De op te leggen straf moest van die aard zijn om u er definitief te van weerhouden u in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken. De rechtbank ging niet in op de vraag voor **probatievoorwaarden** omdat er niet bleek dat er sprake was van een onderliggende problematiek. Het opleggen van een gevangenisstraf, deels met uitstel, bood volgens de rechtbank een passend antwoord op de feiten waarvoor u werd veroordeeld (rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk p. 10).

Uit de door u neerlegde documenten met betrekking tot de **gevolgde procedure** blijkt dat u op 06 juni 2022 werd aangehouden en dat dat de aanvang van uw gevangenisstraf is, u was sinds toen opgesloten in de gevangenis. Op 12 december 2023 bent u onder elektronisch toezicht geplaatst na vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank. Op 7 mei 2024 werd u vrijgelaten onder voorwaarden. Uw strafeinde is voorzien op 5 juni 2025.

Gelet op deze vaststellingen is ontegensprekelijk aangetoond dat u definitief bent veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin dat het een misdrijf betreft die de rechtsorde van de samenleving het meest aantast.

Aan de eerste voorwaarde om te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.

De tweede voorwaarde heeft betrekking op **het gevaar voor de samenleving**. Er kan in uw hoofde vastgesteld worden dat er sprake is van een **reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar** voor de samenleving. Zo kan worden gesteld dat er sprake is van een werkelijke bedreiging gelet op de definitieve

veroordeling. Het misdrijf waarvoor u veroordeeld werd is bovendien dermate ernstig dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt.

Er kan in dit verband verder dienstig verwezen worden naar het karakter van de bewezen feiten. Het meewerken aan een dergelijke vorm van criminaliteit getuigt van **een maatschappelijk laakbare ingesteldheid** en een **verontrustend gebrek aan normbesef en aan respect voor de menselijke persoon**. Verder dient er op te worden gewezen dat u door het plegen van dergelijke feiten blijk geeft van **een ingesteldheid dat u zich laat leiden door een egoïstische ingesteldheid tot onmiddellijke voldoening van uw seksuele verlangens** en zonder meer voorbijgaat aan de bijzonder grote schade die verkrachting met zich meebrengt voor het slachtoffer en de maatschappelijke veiligheid in het algemeen.

Op 12 december 2023 bent u onder elektronisch toezicht geplaatst na vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank. Op 7 mei 2024 werd u vrijgelaten onder voorwaarden. Uw strafeinde is voorzien op 5 juni 2025. De strafuitvoeringsrechtbank verduidelijkte dat uit het psychosociaal verslag niet bleek dat u tekenen had van psychopathologie, middelafhankelijkheid of persoonlijkheidsproblematiek, het psychosociaal verslag schatte het recidiverisico laag-matig in (vonnis tot toekenning van een voorwaardelijke invrijheidstelling d.d. 30/04/2024 p. 2). Het niet plegen van nieuwe feiten is een absolute voorwaarde voor het behouden van de gunstmaatregelen inzake uw strafuitvoering. De vaststelling dat u na een vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank elektronisch toezicht en vrijheid onder voorwaarden werd toegekend, betreffen een gunstmaatregel waar gedetineerden kunnen van genieten en waardoor het mogelijk wordt een gevangenisstraf te laten uitvoeren buiten de gevangensmuren. De strafuitvoeringsrechtbank ziet toe op de uitvoering van de door hoven en rechtbanken uitgesproken straffen. Bij straffen van meer dan drie jaar kan de strafuitvoeringsrechtbank beslissen om al dan niet een beperkte detentie toe te staan, elektronisch toezicht of een voorwaardelijke invrijheidstelling. Dergelijke strafuitvoeringsmaatregel streeft logischerwijze een ander oogmerk na dan artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet. Dit impliceert op geen enkele wijze dat er geen risico bestaat dat u zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten. Dient benadrukt te worden dat u eerder een beperkt schuldinzicht heeft (zie infra)

U verklaarde dat u geen nieuwe feiten gepleegd hebt, en dat u daarvoor ook nooit feiten pleegde (notities persoonlijk onderhoud p. 9). U bent voordien, in 2021, wel veroordeeld voor het rijden zonder geldig rijbewijs door de politierechtbank in West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk (uittreksel strafregister). U geeft aan dat u in de toekomst nooit meer dergelijke dingen zal doen en dat u uit uw fouten geleerd hebt (notities persoonlijk onderhoud p. 8). U legde ook een uittreksel van uw strafregister neer en uit uw voorwaarden blijkt ook dat u zich moet houden aan de voorwaarde niet opnieuw strafbare feiten te plegen (zie vonnis tot toekenning van een voorwaardelijke invrijheidstelling d.d. 30/04/2024 en kennisgeving proeftijd en datum definitieve invrijheidstelling d.d. 07/05/2024). U voegt daar loonbrieven van uw werkgever, attesten van begeleiding door het CGG, attesten van gezinssamenstelling en uw cv aan toe. Uit de attesten van het CGG blijkt dat u naar een klinisch psycholoog van het CGG gaat voor een traject met het oog op hervalpreventie, en dat het traject is aangevat op 24 februari 2025. U zou in weken die volgenden op het attest 5 à 10 gesprekken hebben in begeleiding. U wist niet te verduidelijken of deze gesprekken ook nog zouden verder gezet worden na uw strafeinde en het verval van uw voorwaarden (notities persoonlijk onderhoud p. 9). U antwoordde dat u deze mensen daarna altijd nog wel zou kunnen contacteren.

Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te West-Vlaanderen bleek dat u tijdens de politieverhoren ontkende seks te hebben gehad met het slachtoffer, en pas voor de onderzoeksrechter bekende. Voor de onderzoeksrechter gaf u aan dat het slachtoffer had ingestemd met seks (rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk p. 6-7). Ter terechtzitting betwiste u de feiten van de tenlasteleggingen niet meer. In uw verklaringen voor het CGVS uit u spijt voor uw fout, en verklaarde u dat u vond dat u zelfs niet hard genoeg gestraft was (notitie persoonlijk onderhoud p. 9). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u jong en naïef was, en niet wist dat u zulke dingen niet moest doen (notities persoonlijk onderhoud p. 10).

Het CGVS stelt vast dat u niet kan beweren nog jong en naïef te zijn geweest, wanneer u al 27 jaar oud was op het moment van de feiten. Op die manier **minimaliseert u uw persoonlijke verantwoordelijkheid in de feiten**, door het weg te schrijven als een fout die beging toen u nog jong was niet beter wist (notities persoonlijk onderhoud p. 10). U werd hier ook op gewezen, en u gaf inderdaad toe dat u niet echt jong meer was, geen 18 of 16 jaar (notities persoonlijk onderhoud p. 10).

U verklaarde ook dat u ondertussen getrouwd bent, met een Eritrese vrouw die momenteel nog in Egypte verblijft, en dat u nu een gewoon leven wilt leiden (notities persoonlijk onderhoud p. 10). U legde ook documenten neer om te staven dat u getrouwd bent en dat u naar Egypte bent gereisd. U verklaart niet hoe een huwelijk, op afstand dan nog, zou voorkomen dat u hervalt in crimineel gedrag.

U legde in het kader van uw persoonlijke onderhoud loonfiches en een cv voor om aan te tonen dat u voor en na uw gevangenisstraf gewerkt hebt. Deze documenten, die een bewijs vormen van uw voorbije werkzaamheden, doen evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat u voor een bijzonder ernstig misdrijf werd veroordeeld en dat u zodoende een gevaar vormt voor de samenleving.

*Alle elementen die u verklaart en alle documenten die u neerlegt impliceren niet dat u in de toekomst niet opnieuw zal vervallen in crimineel gedrag. U heeft immers geen respect voor de fysieke integriteit van anderen en u liet uw eigen seksuele verlangens primeren op de negatieve weerslag van uw gedrag op anderen. U pleegde feiten die een nefast effect hebben op het veiligheidsgevoel in de samenleving en van het slachtoffer. U hebt op ongeoorloofde wijze misbruik gemaakt van de situatie om uw seksuele verlangens te vervullen. U, en de mededaders, wisten dat het slachtoffer zeer dronken was en ingevolge haar drankgebruik minder weerbaar was, en dat fysiek verweer afwezig minstens sterk verminderd was. **Jullie hebben daarvan misbruik gemaakt om jullie seksuele behoeften te bevredigen.** Er bestaat een gevaar dat u opnieuw soortgelijke misdrijven gaat plegen. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen, waardoor er ontegensprekelijk een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving kan worden vastgesteld.*

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet.

*Nadat is vastgesteld dat u aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan, voldoet, moet ten slotte het **evenredigheidsbeginsel** in acht worden genomen. Dit impliceert dat de bedreiging die u vormt voor de samenleving moeten worden afgewogen tegen die rechten die gewaarborgd worden aan personen die over de hoedanigheid van vluchteling beschikken.*

Het CGVS merkt in dit verband op dat u nog steeds beschikt over de hoedanigheid van vluchteling en bijgevolg nog steeds beschikt over een aantal rechten zoals bepaald in artikel 14, lid 6 van de Richtlijn 2001/95/EU dd. 13 december 2011. Deze rechten zijn in het Belgische rechtssysteem gegarandeerd omdat ze gelden voor alle personen en vreemdelingen zowel in regelmatig of onregelmatig verblijf. Ook het non-refoulement beginsel is op u van toepassing, zoals blijkt uit het negatief terugkeeradvies in deze beslissing en gelet op artikel 20 Vreemdelingenwet.

Bovendien is de Minister of zijn gemachtigde geenszins verplicht om een einde te stellen aan het verblijf om redenen van openbare orde zoals bepaald in artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot einde verblijf is enkel gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en niet op economische gronden cfr. artikel 23 Vreemdelingenwet. Er wordt hierbij ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Een einde van uw verblijfsrecht is bijgevolg louter hypothetisch.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 5 maart 2025 opgeroepen om op 24 maart 2025 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS.

Op de vraag waarom u vindt dat u het vluchtelingenstatuut moet behouden voegde u er nog aan toe dat de vrijheid die u hier in België kreeg, nooit zal hebben in uw land van herkomst. De situatie in Eritrea is erger geworden, en u vreest een gevangenisstraf bij terugkeer (notities persoonlijk onderhoud p. 10). Het CGVS stelde vast dat er in uw hoofde nog steeds een vrees bij terugkeer naar Eritrea is, maar dat u hiermee niet aantoont dat het evenredigheidsbeginsel geschonden wordt. Een einde aan uw verblijfsrecht is louter hypothetisch. Ook wat betreft het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familie is het evenredigheidsbeginsel in acht genomen. U verklaart dat u dus getrouwd bent, maar uw echtgenote verblijft op heden helemaal niet in België. U bent nog maar zeer recent getrouwd, op 25/12/2024, en u hebt nog geen concrete plannen dat ze u in België zal komen vervoegen (notities persoonlijk onderhoud p. 7). U hebt een broer die erkend is als vluchteling en die ook in België verblijft (notities persoonlijk onderhoud p. 7). Sinds december 2024 verblijft hij bij u omdat hij geen eigen woning kon vinden. In de maand van het persoonlijk onderhoud zouden jullie echter wel een huis vinden, volgens uw verklaringen (notities persoonlijk onderhoud p. 7).

Gelet op deze vaststellingen en het ontbreken van elementen die hier een ander licht kunnen op werpen, is de intrekking van uw vluchtelingenstatus een redelijke maatregel gezien het gevaar u vormt voor de Belgische samenleving.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst Eritrea. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 25 maart 2025. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Verzoekschrift en nota's

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de navolgende schendingen:

"Schending van de rechten van verdediging zoals vervat in het algemeen rechtsbeginsel dat oplegt dat de rechtsonderhorige een recht van verdediging. Schending van het motiveringsvereiste, zoals vervat in het algemeen rechtsbeginsel en op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm dat de motivering van de bestreden beslissing oplegt. Schending van de motiveringsverplichting zoals vervat zoals in artikel 2 en 3 van de formele motiveringswet; en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Schending van het hoorrecht. De schending van het algemeen rechtsbeginsel waardoor aan de rechtsonderhorige een eerlijke en objectieve rechtsgang wordt gegarandeerd (RvSt. Timmerman, nr. 21.634, 3 december 1981). Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur van het hoorrecht en het fairplay beginsel."

Verzoeker onderbouwt het middel als volgt:

"Verzoekende partij heeft de stukken van het strafdossier waarop verwerende partij zich beroept opgevraagd. Dit blijkt duidelijk uit het mail-verkeer, met de raadsman. Het blijkt dat er geen enkel stuk nopens de strafprocedure werd medegedeeld. De procedure is schriftelijk en het verzoekschrift dient een uiteenzetting van de feiten en de middelen te bevatten, zodat ter zake de rechten van verdediging niet gerespecteerd kunnen zijn. Evenmin is voldaan aan het motiveringsvereiste.

Reeds in oudere rechtspraak is te vinden dat niet voldaan is aan het motiveringsvereiste (dat nu gelet op de formele motiveringswetaltijd verplicht is) door de enkele verwijzing naar adviezen waarvan de verzoeker geen kennis kreeg (Rvst., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981, R.W. 1982-83, 2266, met noot Lambrechts, W; Neven, J., 'La motivation du permis d'exploiter, Aménagement, 1987, 106-113; Lambrechts, W., geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p 69). Voor de formele motiveringswet gold al dat het bestuur alle nuttige gegevens diende te verstrekken ter verantwoording van zijn optreden (Lambrechts, W., geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 70), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd.

Verwerende partij meent een selectie te kunnen maken uit een vonnis, dat de verzoekende partij geheel niet kan lezen, zodat eisende partij de eventueel gunstige dingen niet naar voor kan brengen. Ook kan niet geverifieerd worden of hetgeen in het vonnis staat juist wordt weergegeven in de bestreden beslissing of juist worden geïnterpreteerd. Verder wordt verwezen naar een aantal verhoren zonder duidelijk te maken of men zich beroept op de verhoren zelve of op hetgeen in het vonnis kan worden aangetroffen. Er kan onder meer op gewezen worden dat er specifieke middelen bestaan zo verwerende partij zich zou bezondigen aan een verkeerde weergave van het vonnis; de weergave van het vonnis is eigenlijk in interpretatie hetgeen verschilt van het vonniszelf.

Verzoekende partij vraagt het dossier op en krijgt enkel het oude vluchtelingendossier en de nota's van het verhoor. De bestreden beslissing baseert zich uitdrukkelijk op stukken en gegevens van een strafdossier dat dan nog in de bestreden beslissing niet geheel wordt weergegeven noch worden besproken. Meer bepaald : het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, van 29 november 2022de bestreden beslissing verwijst naar politieverhoren en een verklaring voor de onderzoeksrechter, zoals door de rechter opgenomen in het vonnis of wordt er gesteund op de verhoren zelve en de verklaring voor de onderzoeksrechter, hetgeen niet 100 % zeker is. De bestreden beslissing houdt immer voor : " Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te West-Vlaanderen bleek dat u tijdens de politieverhoren ontkende seks te hebben gehad met het slachtoffer, en pas voor de onderzoeksrechter bekende. Voor de onderzoeksrechter gaf u aan dat het slachtoffer had ingestemd met seks (rechtbank van eerste aanleg West- Vlaanderen, afdeling Kortrijk p. 6-7). Ter terechtzitting betwiste u de feiten van de tenlasteleggingen niet meer." Indien men enkel steunt op het vonnis dan is het niet mogelijk om te verifiëren wat er juist in voormelde verhoren zou staan.

Ook is het zo dat luidens de nota's van het verhoor op het CGVS zelfs waarop het CGVS niet werd vertoont. Er dient gesteld te worden dat zelfs voor wie betrokken is in een strafdossier niet alles van het strafdossier nog weet, laat staan dan op een dergelijke basis de verklaringen en gedragingen op doelmatige wijze kan verklaren en duiden.

Ter vergelijking : in een Salduz strafdossier vermag iemand zich in regel bij een verhoor beroepen op stukken, ook al gaat het hier niet noodzakelijk om een zaak die enorm determinerend kan zijn voor het leven van de betrokkene. Zeker wil iemand van de rechten van verdediging gebruik maken en het hoorrecht moet dit efficiënt kunnen gebeuren. Dit geldt des te meer nu betrokkene geen van die rechten efficiënt kan uitoefenen noch in de administratieve fase noch in de fase voor Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Wil een verzoekende partij op efficiënte wijze een beroepsakte opstellen dan dient deze zich te kunnen baseren op de stukken zelve. Enkel als men over nieuwe gegevens en dit aan de Raad voorleggen kan dit omdat de procedure voorziet in de mogelijkheid om nieuwe gegevens aan te voeren ter ondersteuning van het beroep, hetgeen nog kan voor de sluiting debatten in een aanvullende nota, die evenwel enkel mag gaan over de nieuwe stukken. Ook in de nota mag men enkel de nieuwe stukken bespreken, aangezien de nota zich dient te beperken tot de nieuwe elementen. Dit wil dus zeggen dat het niet toegelaten is om oude gegevens in te roepen, die duidelijk reeds gekend waren op het ogenblik van het opstellen van de beroepsakte, daar waar de stukken wel degelijk al werden aangewend door het CGVS.

Als men de oproeping bekijkt dan is deze zelf zeer vaag. Er werden ook evenmin stukken meegestuurd waardoor de verzoekende partij zich zou kunnen voorbereiden op een toch mogelijks een beslissing met mogelijks ernstige gevolgen voor hem.

Gelet op het voorgaande is aan de rechtsonderhorige een eerlijke en objectieve rechtsgang wordt gegarandeerd en zijn de rechten van verdediging niet gerespecteerd; wordt het fair-play beginsel niet gerespecteerd nu de overheid gegevens achterhoudt (Lambrechts, W., geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 77) en daardoor de rechtsonderhorige door de overheid door minder oirbare middelen in de verkrijging of behoud van diens recht wordt bemoeilijkt en de hoorplicht wordt evenmin gerespecteerd nu de verzoekende partij wellicht niet 100 % voor zijn belangen vermag op te komen (ibid. p 74-75), nu de procedure op een tekortkoming van de verzoekende partij steunt en er geen mededeling was van de stukken zelve waarop de administratieve beslissing berust (Cfr. RvSt, nr. 17.207 van 1 april 1977, Rochet t/ bestendige deputatie Namen), hetgeen zowel een schending uitmaakt van de rechten van verdediging als het hoorrecht.

In die zin zijn er op dit moment maar twee beslissingen mogelijk :

- Verzoekende partij behoudt het vluchtelingenstatuut, omdat van meet af aan al duidelijk is dat dit statuut kan worden behouden, gelet op de argumenten reeds naar voorgeschoven in het verzoekschrift; de argumenten van het verzoekschrift worden in die hypothese dan uitgebreid met de vermoedelijke duur van een nieuwe administratieve procedure en een nieuwe beroepsprocedure nu er in die hypothese niet alléén de duur is van huidige procedure maar ook de duur van de verdere procedures, in die zin zal het tijdsverloop tussen de gepleegde feiten en het tijdstip van beoordeling een langere termijn betreft

- De bestreden beslissing wordt vernietigd.

Verzoekende partij wil evenwel zo loyaal mogelijk meewerken aan de procedure en wil zo mogelijk af van de onzekerheid dat hij zijn statuut zou kunnen verliezen. In die zin kan verzoekende partij zich niet beperken tot het eerste middel.

De vreemdelingenwet stipuleert in zake de werking van de Raad:

[...]

Het euvel kan in tegenstelling tot een procedure voor de gewonerechtbank niet verholpen worden, alwaar men nog in besluiten de rechtsgrond van de vordering kan wijzigen of in zekere mate niet nieuwe feiten kan inroepen waarvan men nog geen gewag heeft gemaakt, dit binnen het voorwerp en de oorzaak van de rechtsoverdracht. In de procedure voor de RvV moeten nieuwe stukken al in principe niet iets zijn waarover men al beschikte. In die zin is er een schending van het gelijkheidsbeginsel. Het volstaat dus niet om naar analogie met het gerechtelijk wetboek de procedure te schorsen totdat de stukken zijn medegedeeld of een procespartij te vragen de stukken waarover zij beschikt mede te delen. Het gerechtelijk wetboek voorziet dat de rechtspleging geschorst wordt zolang de stukken niet zijn medegedeeld en laat in feite toe dat nieuwe of

reeds bestaande stukken of argumenten in praktijk gedurende nagenoeg de ganse procedure kunnen worden aangewend, en zelfs dat bij een echt nieuw stuk kan gevraagd worden dat zelfs na de conclusietermijn men nog vermag nieuwe stukken neer te leggen of dat dit zelfs nog kan door middel van heropening debatten. Er is ook een specifieke regeling als een partij of een derde nog stukken onder zich houdt. (zie over het Gerechterlijk wetboek : Scheers, D., Thiriar P., Vanlerberghe, B. , Scheers, Thiriar en, Vanlerberghe, over het gerechtelijk recht Lea, Leuven, 2024; B.Maes, B, Vanlerberghe, P, Clijmans, N., Van Schel, N, Gerechtelijk Privaatrecht...na de hervorming van 20172019, Die Keure, Brugge, 2019; Laenens, J., Broeckx K., Scheers, D., Thiriar, D., Handboek gerechtelijk Wetboek, Antwerpen, Intersentia, 2012 (gedeeltelijk verouderd voor wat betreft de grenzen van het middel).

Gelet op het voorgaande dient volgende prejudiciële vraag gesteld te worden aan het Grondwettelijk Hof. Schenden artikel 39/2 8 1, Art. 39/57.2 81.1 Art. 39/60 het gelijkheidsbeginsel in zake “oude stukken” dus reeds bestaande stukken die door een verwerende partij niet worden medegedeeld het gelijkheidsbeginsel in zover de verzoekende binnen de grenzen van het voorwerp en de oorzaak van de rechtsvordering van de bestaande vordering de rechtsgrond van de vordering niet kan wijzigen of nog niet medegedeelde gegevens of gegevens die berusten op een bepaalde interpretatie van gegevens die vatbaar kunnen zijn voor debat nog kan betwisten nu er de verplichting is om zowel in rechte als in feite al van meet af aan alles op te nemen in de beroepsakte.”

Uiteraard geldt ook hier dat verzoekende partij pas belang heeft bij de prjeduciële vraag als al van meet af aan niet duidelijk is dat de vordering ten grond dient ontvankelijk en gegrond te worden verklaard. Verzoekende partij wijst op dit punt naar hetgeen reeds hierboven gesteld is.”

In een tweede middel voert verzoeker de volgende schendingen aan:

“Schending van artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet die inhoudelijk stelt dat wie in principe vluchteling is en dus recht heeft op bescherming.

Schending van artikel 32 van het verdrag van Genève, dat van directe werking is of minstens een interpretatieregeling is.

Schending van artikel 1 van het verdrag van Genève dat in principe inhoudt dat wie vluchteling is, dient beschermd te zijn Schending van artikel 14 en 46 van de richtlijn 2011/95, dat minstens geldt als interpretatieregeling van artikel 55/3/1 81 van de Vreemdelingenwet.

Schending van het motiveringsvereiste zoals vervat in artikel 2 en 3 van de formele motiveringswet.

Schending van het redelijkheidsbeginsel

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel Schending van artikel 3, 6 en 8 van het E.V.R.M.

Schending van het algemeen rechtbeginsel van de motivering, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel.”

Vooreerst geeft verzoeker een omstandige theoretische uiteenzetting inzake de relevante wetgeving, rechtspraak en rechtspraak.

Verder stelt het verzoekschrift:

“Artikel 8 van het E.V.R.M. vergt dat rekening wordt gehouden met het gedrag dat betrokkene sindsdien heeft aangenomen(Cf. RVV 29 juli 2015, nr. 150.157), dit naast de tijd die is verstreken sedert de inbreuk. Er dient gesteld worden dat als men enkel zou willen afgaan op het definitief vonnis zelve er reeds sprake is van een afdoende verstrijken van tijd.

Bijna enkel en alléén het initieel vonnis bekijken en de gedragingen van de verzoekende partij direct na de feiten houdt kennelijk geen rekening met het aspect actualiteit en gaat er van uit dat voor iemand die veroordeeld is, er eigenlijk geen toekomst meer kan zijn in België.

De bestreden beslissing houdt voor: [...]

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de tijd die hij elders in Europa heeft doorbracht voordat hij naar België werd gebracht om er asiel te kunnen aanvragen.

In bepaalde bij wet omschreven gevallen kan de commissaris-generaal het vluchtelingenstatuut intrekken, hetgeen inhoudt dat er wel degelijk een appreciatiemarge is. Dit is in tegenstelling tot wat blijkbaar voorgehouden wordt in de bestreden beslissing geen gebonden bevoegdheid. Dit houdt dan ook in dat de bestreden beslissing dient gemotiveerd zijn zowel op formeel als materieel vlak. Dit gevaar voor de samenleving kan voortvloeien uit de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf of er zijn redelijke gronden om de betrokkene te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid. Dit houdt dus in dat er eerst sprake moet zijn van een actueel gevaar voor de samenleving.

Artikel 8 van het E.V.R.M. vergt dat rekening wordt gehouden met het gedrag dat betrokkene sindsdien heeft aangenomen (Cf. RVV 29 juli 2015, nr. 150.157), dit naast de tijd die is verstreken sedert de inbreuk. Er dient gesteld worden dat als men enkel zou willen afgaan op het definitief vonnis zelve er reeds sprake is van een afdoende verstrijken van tijd. Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een privé- en gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging (‘fair balance’-toets) maken: dat is een

afweging tussen het belang van de staat om het gevaar op recidive te beperken , en het belang van de vreemdeling om een privé- en gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Verwerende partij adviseerde negatief inzake een te nemen verwijderingsmaatregel, zodat het vaststaat dat verzoeker zijn leven niet kan hernemen, in het land van herkomst;

[theoretische uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht]

Enkel en alléén het initieel vonnis bekijken houdt geen rekening met het aspect actualiteit en gaat er van uit dat voor iemand die veroordeeld is, er geen toekomst meer is. Wat betreft het aspect actualiteit dient gesteld te worden dat het CGVS reeds in 2023 op de hoogte werd gesteld van de feiten, waarvoor pas in 2025 wordt opgeroepen er pas medio 2025 een beslissing is. Een en ander lijkt moeilijk te rijmen met een actueel gevaar voor de openbare orde. Aan het einde van het verhoor werd gesteld : [...]

Verder stuurt de raadsman van verzoekende partij een mail met stukken en wordt geteld : [...]

Hij verwijst naar hetgeen er voor diens advocaat loco optredend aan het eind van het verhoor werd gesteld, de door deze advocaat neergelegde stukken en de stukken per mail naderhand voor hem door diens raadsman is neergelegd. Er dient bemerkt te worden dat in de motivering van de beslissing nergens motieven te vinden zijn die ingaan op hetgeen er nochtans specifiek gesteld werd.

[...]

Verzoekende partij heeft één maal weliswaar een niet van ernst ontbloot feit gepleegd, maar uit het dossier blijkt dat hij de kansen die hem geboden zijn op een zelfs exemplarische wijze heeft gegrepen. Er is een kennelijke band met België.

Uit het dossier stukken blijkt dat de strafuitvoering van verzoeker tot op heden een zeer gunstig verloop kent. Er is onder meer een beslissing van de strafuitvoeringsrechtbank inzake de door verzoeker aangevraagde voorwaardelijke invrijheidstelling en het is duidelijk hoe verzoekende partij zich gedraagt na de toekenning van deze gunst (Cfr. RvV nr. 301 289 van 8 februari 2024) en de straf loopt op zijn einde. Verzoekende partij is bereid om zich verder te laten helpen zodat hij nooit meer voor een dergelijk iets in aanmerking komt. Verzoekende partij heeft een uitzonderlijk parcours afgelegd en er zijn een aantal elementen waar er niet afdoende rekening is gehouden, waarbij volgende elementen opvallen :

- Hij heeft zeer ernstige inspanningen geleverd om zich te herpakken, hetgeen blijkt uit de voorgelegde beslissing van de strafuitvoeringsrechter die het onder meer heeft over een zeer gecontretiseerd reclasseringsplan en de inspanningen van betrokkene die onder meer bestaan in het vergoeden van de burgerlijke partij

- Gelet op de aard van de feiten namelijk ernstige zedenfeiten waarvan toch de ernst niet kan worden en de bestraffing ervan werd hij zeer snel onder elektronisch toezicht geplaatst en kreeg hij snel de gunst van de voorwaardelijke invrijheidstelling

- Hij heeft zeer opmerkelijke inspanningen geleverd ten einde de burgerlijke partij te vergoeden dit reeds tijdens de tijd dat hij in de gevangenis zat en de dienst slachtofferhulp dagdagelijks bezig met de vergoeding van slachtoffers stelt zelfs uitdrukkelijk dat hij een voorbeeld is in zake het vergoeden van burgerlijke partijen; zijn aandeel voor de vergoeding van de Burgerlijke partij is reeds volledig vereffend (nvdr : uitleg :bij meerdere daders zal in eerste instantie gepoogd worden dat elke dader een gelijk deel betaald) reeds in het verblijf in de gevangenis werd een substantiële som overgemaakt van de gevangenis te Brugge; in die zin werd de vergoeding van de Burgerlijke partij verkozen boden een gemakkelijker gevangenisbedrijf waarbij een aantal zaken tijdens het verblijf in de gevangenis konden worden betaald

- Het vonnis van de rechtbank zoals gelezen door het CGVS stelt dat "de op te leggen straf moest van die aard zijn om u er definitief te van weerhouden u in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken. De rechtbank ging niet in op de vraag voor probatievoorwaarden omdat er niet bleek dat er sprake was van een onderliggende problematiek. Het opleggen van een gevangenisstraf, deels met uitstel, bood volgens de rechtbank een passend antwoord op de feiten waarvoor u werd veroordeeld " zodat er geen sprake is van een onderliggende problematiek, hetgeen blijkbaar van in den beginne reeds op zichzelf reeds een grote tegenindicatie is, voor het gevaar op recidive; dat aan de straf een preventieve functie werd toegekend zodat er mag geacht worden dat het gevaar voor recidive al van in den beginne werd beperkt hetgeen gevolgen heeft voor de beoordeling in welke mate men kan bevroeden dat er nog een gevaar voor de openbare orde is ; als men bepaalde aspecten van het vonnis volgt, dient men ook alle aspecten van het vonnis te volgen of minstens in consideratie te nemen, ook diegene van die aard die de kans op recidive beperken

- het vonnis van de correctionele bevat een straf met uitstel van 1 jaar voor een tijdspanne van 5 jaar; het opleggen van een voorwaardelijke straf is van die aard ernstig te kunnen bijdragen tot het vermijden van recidive

- Een psychosociaal verslag daarin gevolgd door de strafuitvoeringsrechtbank stelt dat het risico op recidive als laag-matig dient te worden beschouwd; dit betreft toch duidelijk een verslag en beslissing van personen die zeer ervaren en deskundig geacht worden in de materie ; het feit dat voormelde beslissing genomen zijn door professionele vertrouwd met de kwestie van het gevaar voor recidive betekent dat dit hou dan ook een oordeel is van professionelen in de materie, dit wars van het feit dat het CGVS een andere overheid is, minstens geldt dit als een vermoeden (zie over de werking van de Strafvueroeringsrechtbank en het feit dat één ander zeer professioneel en verantwoord wordt aangepakt met onder meer, een voorafgaandelijk onderzoek van wie wil genieten van enige maatregel, het duidelijk vermijden van gevaar voor recidive wat een tijdsbesteding en leven buiten de gevangenis vergt waar juist de mogelijkheden tot recidive worden

beperkt, de nodige aandacht voor de vergoeding van het slachtoffer; de effectieve controle van wat opgelegd wordt met daarbij de mogelijkheid hetzij bijkomende maatregelen te nemen hetzij de beslissing geheel of gedeeltelijke terug te schroeven : Casiers, R., APR, Strafvueroeringsrechtbank, Wolters, 2024, XVIII + 604 p, boek geschreven door een erevoorzitter van de strafvueroeringsrechtbank te Antwerpen); de strafvueroeringsrechtbank is ter zake de natuurlijke rechter (Cfr. Ibid, p. 306, nr. 874)

- Het gaat niet op om langs de ene kant te stellen dat vonnissen van de strafrechter zonder meer te volgen gelet op het gewijsde ervan en anderzijds dan te stellen dat andere dat de rechterlijke beslissing van de strafvueroeringsrechtbank dan totaal geen gewijsde kan krijgen of minstens kan gelden als een vermoeden tegen derden, anders is een ongelijkheid tussen rechterlijke beslissingen ten nadele van de verzoekende partij, hetgeen des te meer klemt nu de wet een actuele beoordeling vergt

- Het feit naïef en jong te zijn slaat uiteraard niet echt op het loutere leeftijdsaspect, maar slaat eerder op het feit dat voorheen zijn ervaring met relaties en sexualiteit eigenlijk beperkter waren en in ieder geval in zake de nare gevolgen van alcohol in die context ; niet zonder reden stelt verzoekende partij uit de feiten geleerd te hebben;

- Het in Egypte gesloten huwelijk lijkt van die aard ook uiteindelijk het gevaar op recidive verder te beperken, nu het uiteraard de bedoeling is om te gaan samenleven in België, zodra dit mogelijk is; in Egypte lijkt dit niet mogelijk te zijn ; dat men voor het einde van de gevangenschap één en ander niet verder geconcretiseerd heeft, lijkt niet onlogisch, men moet een huwelijkspartner kunnen overbrengen en een toekomst kunnen bezorgen

- Hij heeft een duidelijk dader-inzicht, al blijft het zo dat feiten zelve uiteraard laakbaar blijven en hij aanvankelijk de situatie inderdaad totaal verkeerd heeft ingeschat; er werd geen lagere bestraffing gezocht door in hoger beroep te gaan; zelf vindt hij zelfs dat hij te laag werd gestraft; een duidelijke daderinzicht en dus beperking tot mogelijkheden tot recidive lijkt niet mogelijk; wanneer iemand in de val trapt om diens verklaringen aan te nemen dat er geen sprake is van strafbare feiten er mogelijks (al dan niet aanvankelijk) toestemming is dit niet ongewoon te meer daarin het algemeen het reeds zo is dat meeste betichten van welk misdrijf dan ook gebruik maken van het zwijgrecht of het nalaten feiten te bekennen; in de wetgeving is het uitdrukkelijk voorzien dat lopende een politieverhoor men niet verplicht is zichzelf te beschuldigen; er is geen directe verplichten om direct de waarheid ter berde te brengen; wat er ook van zij reeds zeer kort na de feiten heeft hij de feiten bij de onderzoeksrechter bekend zij het dat hij de rol van alcohol zoals zovelen totaal verkeerd heeft ingeschat; zelfs als iemand geacht wordt de wet te kennen betekent dit nog altijd niet dat hij of zij de wet juist zal toepassen, anders was de strafrechter zelfs in verkeerszaken overbodig

- Het betreft een gebeuren waar hij zich blijkbaar heeft laten meeslepen, hetgeen uiteraard op zichzelf niets afdoet van het laakbaar gehalte van diens handelen, doch hetgeen toch een verklaring vormt hoe bepaalde feiten zijn kunnen gebeuren, wars van zijn gewone persoonlijkheid

- Er dient benadrukt te worden dat hij buiten een verkeersinbreuk, dit op zichzelf niet als echt ernstig dient te worden weerhouden, hij totaal geen strafbare inbreuken heeft gepleegd, hij is éénmaal in de fout gegaan.

Zeker wat betreft de vergoeding van de Burgerlijke partij werd luidens het stukkenbundel dat hij een uitzonderlijke inspanning heeft geleverd. Dit lokt zelfs de reactie op van Justitieassistent T.B.: [...] Tijdens zijn opsluiting wordt gekozen om de burgerlijke partij al te vergoeden met een bedrag van 500 EURO; in veel gevallen wordt eerder gekozen voor aankopen in de gevangensmiddel of extra's in de cel, die evenwel moeten betaald worden met hetgeen men kan verdienen door arbeid in de gevangenis; wat men kan verdienen in een gevangenisregime is bijzonder laag. Verder blijkt uit het stukkenbundel dat hij zijn aandeel van de schadevergoeding al geheel heeft betaald. In geval er verschillende daders zijn is het zo dat men in praktijk elke dader zijn aandeel te laten bepalen.

Verder is het zo dat het bedrag van 3.000 EURO voorde Correctionele Rechtbank zetelend te Kortrijk blijkbaar het standardtarief is in zaken van verkrachting; het valt dus op dat men niet afgeweken is van het standardbedrag ten laste van de drie daders, ook al waren er meerdere daders en ondanks de manier waarop de ernst van de feiten lijkt te zijn beschreven.

Uit voormelde stukken in zake de vergoeding van de Burgerlijke partij blijkt ook dat de andere veroordeelden in beroep zijn gegaan waarbij er blijkbaar sprake is van advocaat N.L., een zeer bekend strafpleitster, hetgeen inhoudt dat er toch blijkbaar de verwachting is dat men in beroep verwacht een minder zware bestraffing te krijgen. Verzoekende partij gaat niet in beroep, meer nog hij geeft zelfs aan dat hij meent dat hij niet genoeg bestraft werd.

Het is uitzonderlijk dat electronisch toezicht wordt toegekend niet veel meer dan 1 jaar na de veroordeling in zaken van verkrachting van een kwetsbare meerderjarige persoon.

Wat betreft de aanvankelijke verklaring van verzoekende partij dient gewezen te worden op de Salduzwet [...] Verder geeft hij buiten hetgeen reeds hierboven werd beschreven het volgende aan: [...]

Ook in die zin- wars wat hierboven reeds is gesteld onder meer van de oordelen van verschillende rechtbanken die oordelen het gevaar op recidive beperkt is, van het feit dat hij zich zelfs onvoldoende bestraft vond waardoor er in tegenstelling tot andere daders geen hoger beroep volgt, het daderinzicht, het afgelegde parcours sinds hij opgesloten werd in de gevangenis de vergoeding van de burgerlijke partij, lijkt het vonnis van de correctionele rechtbank het doel te bereiken de veroordeelde te kunnen weerhouden van nieuwe

feiten. Dit houdt in dat men moet vaststellen dat zelfs in de meest ongunstige beoordeling namelijk deze van de correctionele rechtbank er eigenlijk geen gevaar is voor het plegen van nieuwe feiten.

Zelfs nadat zou zijn aangetoond dat aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan is voldaan, dient het evenredigheidsbeginsel in acht te worden genomen. Immers dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 14, lid 4, onder a), van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de lidstaat de mogelijkheid heeft om over te gaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, doch dat hij er niet toe gehouden is van deze mogelijkheid gebruik te maken (zie naar analogie HvJ 24 juni 2015, H. T./Land Baden-Württemberg, C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413, punt 72 en HvJ 22 september 2022, G.M./O.I.F. ea, C-159/21, ECLI:EU:C:2022:708, punt 81). Het Hof van Justitie heeft aangegeven dat wanneer de verwerende partij op grond van artikel 14, lid 4, van de Kwalificatierichtlijn beslist de vluchtelingenstatus in te trekken dit inhoudt dat de verzoeker die status wordt ontzegd, zodat hij niet of niet langer alle rechten en voordelen geniet, waarin hoofdstuk VII van die richtlijn voorziet, aangezien deze rechten en voordelen verbonden zijn aan die status. Het Hof van Justitie verduidelijkt hierbij dat de toepassing van artikel 14, lid 4, van voormelde richtlijn tot gevolg heeft dat de verzoeker de verblijfstitel wordt ontzegd, die artikel 24 van voormelde richtlijn verbindt aan de vluchtelingenstatus en zodoende kan worden beschouwd als iemand die niet langer rechtmatig op het grondgebied verblijft (HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 90 en 103-104). Dit strookt ook met oudere Belgische rechtspraak (Cass., 24 september 2010, T. Vreemd., 2011, 22);

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk om verzoekende partij te verwijten dat hij de plannen om in België te gaan samenleven met diens vrouw nog geen concretere gestalte hebben aangenomen. De bestreden beslissing vergeet dat verzoekende partij verklaard heeft dat hij nog de huwelijksakte in handen diende te krijgen. De bestreden beslissing vergeet daarbij bovendien zeker volgende elementen. Zeker iemand wiens straf nog niet volledig uitgezeten heeft, geconfronteerd wordt met onzekerheden naar de toekomst toe, te beginnen met het vervullen van de voorwaarden van de vreemdelingenwet zoals het verwerven van huisvesting en inkomsten zoals gevergd in de vreemdelingenwet, het aanvaarden van het huwelijk in de Belgische rechtsorde, wat dan nog losstaat van het hebben van de akte zelve. Er dient bovendien gesteld te worden dat hij bij de onzekerheden blijkbaar ook het mogelijk verliezen van statuut en daardoor desgevallend het al dan niet tijdelijk verlies van het verblijfsrecht. Door het verliezen van het statuut zou dit ook betekenen dat hij zelf geen paspoort meer heeft ten einde zelfs maar te reizen naar Egypte...laat staan in dit land zelf al verdere stappen te zetten. Zich wenden tot de overheid van het land van oorsprong voor het verkrijgen van een paspoort is ook niet mogelijk. Het is ook zo dat hij geen andere nationaliteit heeft, en hij zelfs als hij het vluchtelingenstatuut zou behouden hij zelfs statenloosheid niet aan de orde is. Het verwerven van de Belgische nationaliteit zal ook niet zeker direct niet aan de orde zijn. In ieder geval dient bescherming van het privé en familiale leven van verzoekende partij gewaarborgd te worden doordat 8 EVRM in hoofde van de Staat een negatieve verplichting (het recht op privé en familiale leven niet te schenden) maar een ook positieve verplichting (maatregelen te nemen om werkelijk de eerbied van het recht op privé en familiale leven te verzekeren) (zie EHRM, Airey t/ Ierland, 9/10/1979, 832; Rv.S., 6/10/1999, n°82 723, Adm. Publ. Mens., 1999, p. 169). In het arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe: [...]

Verzoeker wenst te herhalen dat hij onverwijderbaar is. De motivering van de beslissing inzake de intrekking van zijn verblijfsrecht steunt op het feit dat zijn vertrek de openbare orde ten goede zou komen. Hij kan evenwel niet terugkeren naar het land van herkomst. Er ligt thans enkel een advies neer van niet terugkeer, hetgeen evenwel iets anders is dan de zekerheid van de beslissing die DVZ zal nemen in zake het verblijfsrecht. Probleem is en blijft dat er enkel een advies werd verleend en dat het er op lijkt dat DVZ steeds meer het openbare orde karakterlaat prevaleren in diens beslissingen. Gelet op artikel 33 van het verdrag van Genève is er uitdrukkelijk geen enkel garantie dat verzoekende partij niet te maken krijgt met refoulement, hetgeen dan evenwel een schending zou uitmaken van artikel 3 van het E.V.R.M. dat een onmenselijke behandeling uitsluit.

De bestreden beslissing heeft het over een aantal rechten die zouden behouden blijven ook al zou men illegaal zou zijn. Een statuut van vluchteling is vooreerst duidelijk een minder precair statuut.

Het moment dat verzoekende partij illegaal in het land zou verblijven, is het ook duidelijk dat verzoekende partij geen legale manier meer heeft om enige inkomsten te verwerven. Hij kan niet werken, kan geen werklozensteun krijgen, kan zich niet beroepen op de ziekteverzekering en hij kan zich ook in regel niet wenden tot het O.C.M.W Dit betekent dat het onderscheid die gemaakt wordt niet strookt met artikel 3 van het E.V.R.M, dat nochtans een menswaardig leven garandeert. Dit zou al kunnen neerkomen op een feitelijke refoulement, naast de mogelijkheid van refoulement die zou kunnen volgen uit artikel 33 van het verdrag van Genève. De bestreden beslissing dreigt het vooropgestelde doel niet te kunnen bereiken, namelijk de bescherming van de openbare orde. Zo een verzoeker niet verwijderd wordt en evenmin bevolen wordt om het grondgebied te verlaten ziet diens rechten beperkt. Al wat verwerende partij doet is enerzijds diens verblijf precariseren anderzijds dit verblijf door zijn rechten te beperken en het moeilijk te maken om te voorzien in zijn bestaanszekerheid; deze dreigt in een staat van permanente onzekerheid en kunstmatige kwetsbaarheid en hulpbehoevendheid te belanden. Het lijkt alsof verwerende partij verzoeker tracht te duwen in een

informele tewerkstelling, goed wetende dat dit het risico op openbare orde problemen voor eender wie in een dergelijke situatie net zou kunnen verhogen, in plaats van dit te beperken.

[verwijzen naar rechtspraak van het EHRM]

Verzoekende partij leeft sinds voor 2017 in België; is erkend in 2017 en heeft het land van herkomst nog langer geleden verlaten voor België alwaar hij zijn toekomst heeft opgebouwd. Gelet op artikel 49 van de vreemdelingenwet heeft hij in principe recht op een vaste verblijfstitel, waaruit een vermoeden volgt van een kennelijke band met België en geen band meer met het land van herkomst.

De bestreden beslissing creëert aldus een situatie van onzekerheid en vaagheid die ingaat tegen de geldende regelgeving en die verzoeker in een zeer kwetsbare situatie brengt. Verzoeker kan niet inzien waarom de inmenging in zijn gezins- en privéleven bijgevolg proportioneel is, een legitiem doel dient, en noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd daarenboven een foutieve inschatting gemaakt van zijn gezins- en privéleven. Verder is het zo dat verzoekende partij met diens echtgenote wil samenleven.

Als hij niet in staat is het inkomen zoals vereist door de vreemdelingenwet voor te leggen, houdt dit in dat er geen gezinshereniging mogelijk is met diens echtgenote, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 8 van het E.V.R.M. dat het recht op een gezinsleven inhoudt. Ook als men de Belgische wetgeving bekijkt dan houdt het statuut van het huwelijk in dat men met elkaar samenleeft en dat als gedurende meer dan 12 maanden het geval is, men een echtscheidingsvordering kan instellen.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat hij zich elders zou kunnen vestigen, laat staan samen met diens echtgenote.

Verzoekende partij meent dat al die aspecten, naast de hierboven besproken elementen in de beslissing, al dienen te worden onderzocht, eerst door het CGVS en later door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het verspreiden van deelaspecten over verschillende overheden in zake de intrekking van het vluchtelingenstatuut, houdt in dat bij intrekking van het statuut eigenlijk een overheid oordeelt van wie de balans overhelst naar het aspect openbare veiligheid, daar waar het behoort dat een overheid die oordeelt over het vluchtelingenstatuut gefocust is op de humanitaire doelstellingen die toch vervat zitten in het verdrag van Genève, de Europese regelgeving en de Belgische wetgeving al de aspecten van een dergelijke zaak beoordeelt. In die zin dient er gelet op artikel 46 van de richtlijn 2013/32/Eu van het Europees parlement en de raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een effectief rechtsmiddel biedt. Dit wordt als volgt uitgedrukt : "Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel 1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor verzoekers een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat tegen (...) een beslissing tot intrekking van de internationale bescherming krachtens artikel 45." In een recent arrest van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen wordt die verplichting als volgt omschreven [...]

Er dient aan toegevoegd te worden dat het CGVS en bijgevolg ook de RVV geacht worden in alle onafhankelijkheid en onpartijdigheid beslissing te nemen. Dit volgt voor de RVV niet alléén uit het voorwerp dat dient beoordeeld te worden maar volgt ook uit het feit dat de RVV inhoudelijk behoort tot de rechterlijke macht.

In het algemeen is de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk niet afdoende.

NIEUWE STUKKEN

Verzoekende partij legt een aantal nieuwe stukken neer in het kader van het recht van verdediging en omdat zij van die aard zijn dat het zonnklaar is dat het vluchtelingenstatuut dient te worden behouden meer bepaald de stukken in zake de vergoeding van de Burgerlijke partij, waarbij zijn inspanningen daartoe uitzonderlijk te noemen zijn. Deze stukken worden neergelegd in het kader van de rechten van verdediging en gelet op artikel 38/76 van de vreemdelingenwet. Zij worden besproken in de beroepsakte en opgenomen in de inventaris. In essentie gaat het hier om hoe hij is omgegaan met zijn verplichting de Burgerlijke Partij te vergoeden en het niet verkrijgen van de relevante stukken voor het instellen van de beroepsakte."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken:

"2° Schrijven dienst slachtofferhulp/ bewijzen betaling aan het slachtoffer

3° Mail verkeer met het CGVS waarbij een aantal stukken werden medegedeeld maar niets van het strafdossier."

2.3. Verweerder legt een verweernota van 6 juni 2025 neer.

2.4. Bij de aanvullende nota, ontvangen door de Raad op 23 juni 2025, voegt verzoeker volgend stuk:

"4° Cass, 21 maart 2025,, A.R. nr F.22.0102.N, R.W, 2024-2025, nr. 42 van 21 juni 2015, p. 1718".

2.5. Verzoeker legt een aanvullende nota van 10 september 2025 neer, waarbij hij de volgende stukken voegt:

"4° Cass, 21 maart 2025,, A.R. nr F.22.0102.N, R.W, 2024-2025, nr. 42 van 21 juni 2015, p. 1718

5° *Attest Forensisch behandelteam Fronta van C.A.W*
6°-8° *Bewijzen verdere tewerkstelling*".

2.6. Verzoeker legt een aanvullende nota van 22 september 2025 neer, waarbij hij de volgende stukken voegt:

"9° *Recentere bewijzen verdere tewerkstelling*".

Beoordeling

3. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

4. Overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van diezelfde wet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid."

Artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4."

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal dat de vluchtelingenstatus wordt ingetrokken omdat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Daarnaast wordt geadviseerd dat verzoeker noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar zijn land van herkomst, Eritrea, en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen.

5. Inzake "*het meegedeelde dossier*" voert verzoeker in het verzoekschrift een schending van de rechten van verdediging aan, van de motiveringsplicht, van het hoorrecht en van het fair-play beginsel. Verzoeker wijst erop dat hij de stukken van het strafdossier waarop verweerder zich beroept, heeft opgevraagd, dat dit duidelijk blijkt uit het mailverkeer met zijn advocaat en dat er geen enkel stuk nopens de strafprocedure werd meegedeeld.

Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 evenwel een recht op inzage. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek gezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag. Verzoeker en diens advocaat mochten tevens, conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier, inkijken.

De Raad stelt samen met verweerder vast dat verzoeker op 30 april 2025 een kopie van het administratief dossier opvroeg per e-mail aan het CGVS. Op 8 mei 2025 werd aan verzoekers advocaat een kopie van dit dossier bezorgd. Verzoekers advocaat vroeg op 8 mei 2025 de stukken van verzoekers strafdossier. Een medewerker van het CGVS excuseerde zich en antwoordde dat zij niet wist hoe deze vraag te beantwoorden (zie e-mailverkeer toegevoegd als stuk 3 aan het verzoekschrift). Gelet op deze reactie en zo verzoeker constateerde dat de gevraagde stukken hem niet werden toegezonden, is redelijk te verwachten dat verzoeker en/of zijn advocaat in deze een diligente houding zou aannemen en het dossier zou gaan inkijken op het CGVS teneinde zijn verdediging voor het verstrijken van de beroepstermijn te kunnen voeren.

Verzoeker heeft evenwel verzaakt heeft aan de mogelijkheid om het dossier in te kijken teneinde kennis te nemen van deze documenten. Verzoeker toont niet aan dat hij geen gebruik heeft kunnen maken van zijn inzagerecht met toepassing van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. De verwijzing naar het cassatiearrest van 21 maart 2025 (stuk 4, bij aanvullende nota van 23 juni 2025), dat overigens betrekking heeft op een fiscale procedure, is dan ook niet dienstig.

Verweerder merkt in de nota van 6 juni 2025 bovendien terecht op dat verzoeker geen rechten kan ontlenuen aan het uitblijven van enige reactie van verweerder. Het feit dat de gevraagde stukken niet aan de advocaat werden bezorgd, doet dan ook geen afbreuk aan de rechten van verdediging van verzoeker, noch aan het bestaan van deze documenten en hun aanwezigheid in het administratief dossier.

Verzoeker laat voor het overige na te preciseren op welke wijze het niet beschikken over het strafdossier invloed zou kunnen hebben gehad op de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing. In dit kader kan daarenboven worden opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker op de hoogte is van zijn eigen strafdossier en hij de nodige inspanningen doet om de gegevens van zijn eigen strafdossier op te zoeken op de bevoegde griffie en, indien nuttig, bij te brengen; verzoeker toont op generlei wijze aan dat hij zijn strafdossier heeft willen raadplegen, laat staan dat hem de toegang werd ontzegd.

Waar verzoeker in het verzoekschrift voorts aanvoert dat zijn oproeping voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS inzake de intrekking van de aan hem toegekende vluchtelingenstatus vaag is en de stukken niet werden meegestuurd, dient te worden te worden opgemerkt dat nergens uit de Kwalificatierichtlijn of het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: KB CGVS), noch uit enige andere rechtsregel volgt dat verweerder in de oproeping een gedetailleerde omschrijving dient te geven betreffende de redenen waarom een intrekking van de vluchtelingenstatus wordt overwogen. Uit verzoekers oproeping blijkt dat wel degelijk werd vermeld dat de intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus werd overwogen omwille van een nieuw element waaruit blijkt dat verzoeker strafrechtelijk veroordeeld werd. Dergelijke omschrijving volstaat, te meer omdat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud uitgebreid de mogelijkheid kreeg om *in concreto* op de voorgelegde overwegingen van de commissaris-generaal te reageren.

Verder kan samen met verweerder niet worden ingezien hoe het hoorrecht kan geschonden zijn gezien verzoeker werd gehoord op het CGVS op 24 maart 2025 in het kader van het onderzoek naar de intrekking van zijn vluchtelingenstatus en de feiten die tot zijn strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. Verzoeker werd in de gelegenheid gesteld om de reden tot behoud van zijn status aan te brengen. Verzoekers advocaat was aanwezig tijdens dit onderhoud. Bovendien is verzoeker bekend met de notities van het persoonlijk onderhoud, te meer omdat hij hieruit in het verzoekschrift citeert.

Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift aan de Raad om volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof: *“Schenden artikel 39/2 & 1, Art. 39/57.28 1.1 Art. 39/60 het gelijkheidsbeginsel in zake “oude stukken” dus reeds bestaande stukken die door een verwerende partij niet worden medegedeeld het gelijkheidsbeginsel in zover de verzoekende binnen de grenzen van het voorwerp en de oorzaak van de rechtsvordering van de bestaande vordering de rechtsgrond van de vordering niet kan wijzigen of nog niet medegedeelde gegevens of gegevens die berusten op een bepaalde interpretatie van gegevens die vatbaar kunnen zijn voor debat nog kan betwisten nu er de verplichting is om zowel in rechte als in feite al van meet af aan alles op te nemen in de beroepsakte.”*

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker in zijn vraagstelling uitgaat van een verkeerde premisse gelet op het gestelde in artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet en gelet op voormelde vaststellingen met betrekking tot de mogelijkheid voor en verantwoordelijkheid van verzoeker in het kader van het inzagerecht in het administratief dossier.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 26, § 2, derde lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, een rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, niet gehouden is tot het stellen van een prejudiciële vraag wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen. Gelet op het feit dat uit het voorgaande blijkt dat *in casu* klaarblijkelijk geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet voorligt en het feit dat de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor cassatie bij de Raad van State, is de Raad overeenkomstig artikel 26, § 2, derde lid van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof, dan ook niet verplicht om de opgeworpen prejudiciële vragen te stellen. Op het verzoek van verzoeker om voormelde prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof wordt dan ook niet ingegaan.

6. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus, in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De wetgever heeft de begrippen 'bijzonder ernstig misdrijf' en 'gevaar voor de samenleving' niet gedefinieerd in artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De wil van de wetgever dient bijgevolg afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden.

De memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming zet op omstandige wijze uiteen dat het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' geenszins beperkt is tot 'misdaden' in de zin van het Belgisch Strafwetboek: "*Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip "crime", en niet "infraction". In de Belgische context verwijst het begrip "crime" op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip "infraction". Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen "crimes" in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als "bijzonder ernstig".*" (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' gaf de Staatssecretaris er "*de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.*" (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, DOC 54 1197/003). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een 'misdad' in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het is de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet omvat de hypothesen waarin de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus volgens de richtlijn 2011/95 kan of moet intrekken. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 14 van de Richtlijn 2011/95/EU en dient aldus richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 14 van de Richtlijn 2011/95/EU, dat handelt over de intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus, bepaalt in zijn vierde en zesde lid als volgt:

"4. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie aan een vluchteling verleende status intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer:

a) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt;

b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

[...]

6. Personen op wie lid 4 of lid 5 van toepassing is, genieten de rechten die zijn vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, voor zover zij in de lidstaat aanwezig zijn."

Het Unierecht voorziet in de mogelijkheid tot intrekking van de vluchtelingenstatus wanneer de vluchteling een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt, omdat hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Artikel 14, lid 4, onder b) van de Richtlijn 2011/95/EU bepaalt immers dat de lidstaten de aan een vluchteling verleende status kunnen intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer hij een gevaar vormt voor de samenleving waar hij zich bevindt, omdat hij veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest "*XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*" van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542 – en hernomen in het arrest "*Staatssecretaris van*

Justitie en Veiligheid/M.A.” in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 en het arrest “*Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A.*” in de zaak C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, beide van diezelfde datum – geoordeeld dat de vluchtelingenstatus op grond van artikel 14, lid 4, onder b), van de Richtlijn 2011/95/EU alleen kan worden ingetrokken wanneer aan twee afzonderlijke, cumulatieve voorwaarden is voldaan. Zo moet de verzoeker definitief zijn veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf én dient te worden aangetoond dat deze een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt. De omstandigheid dat aan één van deze twee voorwaarden is voldaan, volstaat aldus niet om aan te tonen dat ook aan de tweede voorwaarde is voldaan. Het enkele feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf, volstaat niet om aan te tonen dat er sprake is van een bedreiging voor de samenleving van de lidstaat waar deze zich bevindt (punten 43-45).

Verder verduidelijkt het Hof van Justitie in voormelde arresten van 6 juli 2023 dat de verwerende partij, respectievelijk de Raad voor de toepassing van artikel 14, lid 4, onder b) van de Richtlijn 2011/95/EU moeten vaststellen dat de bedreiging die de verzoeker vormt in de zin van dat artikel reëel, actueel en voldoende ernstig is. Het Hof voegt hieraan toe dat het aan de bevoegde autoriteit toekomt om voor elk individueel geval alle omstandigheden van het specifieke geval te onderzoeken. Bovendien moet de intrekking van de vluchtelingenstatus een aan die bedreiging evenredige maatregel zijn.

In casu ligt de bewijslast bij verweerder die zich op een uitzonderingssituatie beroept. Hierbij dient de commissaris-generaal een zorgvuldig onderzoek te voeren.

In punt 62 van het arrest van het Hof van Justitie van 6 juli 2023, C-8/22 onderstreept het Hof dat: “*In deze context, en met name gelet op het feit dat artikel 45, lid 3, van richtlijn 2013/32 bepaalt dat het besluit van de bevoegde autoriteit tot intrekking van de internationale bescherming vermeldt op welke feitelijke en juridische argumenten het is gebaseerd, moet de bevoegde autoriteit over alle relevante informatie beschikken en in het licht van die informatie zelf alle specifieke omstandigheden van het geval beoordelen, teneinde de strekking van haar besluit te bepalen en dit volledig te motiveren [zie in die zin arrest van 22 september 2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság e.a., C-159/21, EU:C:2022:708, punt 80].*”.

Daarenboven bepaalt artikel 49, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet het volgende: “*De minister of zijn gemachtigde zendt onverwijld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen elk element in zijn bezit over dat een beslissing tot intrekking op basis van artikel 55/3/1 zou kunnen rechtvaardigen. Behoudens uitdrukkelijke aanwijzing in die zin, vormt het overzenden van dergelijke elementen geen vraag tot intrekking van het statuut in de zin van het tweede lid.*”

7. Wat betreft de eerste voorwaarde van de definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’, kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie dienaangaande.

Het Hof van Justitie spreekt zich in het arrest “*Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A.*” van 6 juli 2023, in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 – onder meer – uit over de vraag wat verstaan moet worden onder een definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ in de zin van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn en aan de hand van welke criteria een misdrijf als zodanig, te weten ‘bijzonder ernstig’, kan worden aangemerkt.

Het Hof van Justitie oordeelde in dit verband dat artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn alleen kan worden toegepast op een verzoeker die definitief is veroordeeld voor een misdrijf dat gezien de “*specifieke kenmerken*” ervan kan worden geacht “*uitzonderlijk ernstig*” te zijn, in die zin dat het behoort tot “*de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten*”. Hierbij dient rekening te worden gehouden met de keuzen die in het kader van het strafrechtstelsel van de betrokken lidstaat zijn gemaakt met betrekking tot de aanduiding van de misdrijven die de rechtsorde van de samenleving het meest aantasten (punten 37-38).

Het Hof van Justitie wees er in voornoemd arrest op dat, aangezien artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn ziet op een definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ in het enkelvoud, en zij strikt moet worden uitgelegd aangezien zij een afwijking vormt van de in artikel 13 van voormelde richtlijn geformuleerde regel dat de lidstaten de vluchtelingenstatus verlenen aan derdelanders die voldoen aan de voorwaarden om als vluchteling te worden beschouwd (zie naar analogie HvJ 13 september 2018, *Ahmed*, C-369/17, ECLI:EU:C:2018:713, punt 52), de toepassing ervan alleen gerechtvaardigd kan zijn in geval van een definitieve veroordeling voor een misdrijf dat afzonderlijk beschouwd onder het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ valt, hetgeen veronderstelt dat het van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten, met dien verstande dat deze mate van ernst niet kan worden bereikt door een cumulatie van afzonderlijke strafbare feiten die op zichzelf geen bijzonder ernstig misdrijf vormen (punten 27 en 39).

Bovendien, aldus het Hof van Justitie, moet bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf waarvoor de verzoeker is veroordeeld rekening worden gehouden met “*alle omstandigheden van het betrokken geval*”. In dit verband is de motivering van de veroordeling van aanzienlijk belang voor de vaststelling van die omstandigheden, voor zover daarin uitdrukking wordt gegeven aan de beoordeling door de bevoegde strafrechter van het gedrag van de verzoeker (punt 40).

Onder de andere omstandigheden waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling of een misdrijf de vereiste uitzonderlijke ernst bereikt, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten, zijn naar het oordeel van het Hof van Justitie voorts vooral de aard en de hoogte van de op het misdrijf gestelde straf – en a *fortiori* van de daadwerkelijk opgelegde straf – van essentieel belang (punt 41).

Alleen een misdrijf dat een grond vormde om een straf op te leggen die in het licht van de in de betrokken lidstaat gebruikelijke strafmaat bijzonder zwaar is, kan worden beschouwd als een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ in de zin van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn (punt 42).

Naast de straf die op een misdrijf staat en de feitelijk opgelegde straf dient volgens het Hof van Justitie verder rekening te worden gehouden met de aard van het gepleegde misdrijf, voor zover daaruit blijkt in welke mate de rechtsorde van de betrokken samenleving is aangetast, en met alle omstandigheden rond het plegen van het misdrijf, onder meer eventuele verzachtende of verzwarende omstandigheden, de vraag of het misdrijf al dan niet opzettelijk is gepleegd en de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade (punt 43).

De aard van de strafprocedure die wordt toegepast om het betrokken misdrijf te bestraffen kan luidens het Hof van Justitie eveneens van belang zijn, meer bepaald indien deze een afspiegeling vormt van de ernst die de met de strafrechtelijke vervolging belaste autoriteiten aan dat misdrijf hebben toegekend. Daarentegen kan geen rekening worden gehouden met de eventuele weerklank van het betrokken misdrijf in de media of bij het publiek, gelet op het feit dat een dergelijke omstandigheid wezenlijk subjectief en bijkomstig van aard is (punten 44-45).

Gelet op hetgeen voorafgaat dient de eerste, afzonderlijke Unierechtelijke voorwaarde om de vluchtelingenstatus te kunnen intrekken, conform voornoemd arrest van het Hof van Justitie van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22 aldus te worden opgevat dat er sprake moet zijn van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dat gezien de kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten. Om te beoordelen of een misdrijf waarvoor de betrokken definitief is veroordeeld van een dergelijke ernst is moet rekening gehouden worden met de op dat misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf, de aard van het misdrijf, eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden, de vraag of het misdrijf al dan niet opzettelijk is gepleegd, de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade alsmede met de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure (punt 48 en HvJ 6 juli 2023, *Budesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A.*, nr. C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, punt 30).

Aangezien, zo weze herhaald, bij de beoordeling van het betrokken misdrijf rekening moet worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het betrokken geval zijn de hiervoor weergegeven beoordelingscriteria niet uitputtend en kunnen zij in voorkomend geval worden aangevuld met verdere criteria (punt 46).

8. De Raad duidt erop dat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld dat verzoekende partij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf:

“Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk van 29 november 2022. Uit dit vonnis blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor een verkrachting met verzwarende omstandigheid, en aantasting van de seksuele integriteit met verzwarende omstandigheid.

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 8 mei 2024.

Een bijzonder ernstig misdrijf is een misdrijf dat gezien de specifieke kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde het meest aantasten. Er moet hierbij rekening worden gehouden met de (1) op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf; (2) de aard van het misdrijf; (3) eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden; (4) de vraag of het misdrijf opzettelijk is gepleegd; (5) de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade; (6) de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure.

Wat de aard van het misdrijf betreft, blijkt uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, dat u op 29 november 2022 schuldig werd bevonden als dader van een verkrachting met verzwarende omstandigheden en aantasting van de seksuele integriteit met verzwarende omstandigheden. De verzwarende omstandigheden hielden in dat de feiten ten nadele van een persoon die in een kwetsbare toestand is, werden gepleegd. U werd veroordeeld voor feiten gepleegd in de nacht van 5 juni 2022 op 6 juni 2022. Die nacht is een vriend van u thuisgekomen, jullie woonden samen in een appartement, en uw vriend had ook een vrouw mee. Het slachtoffer was die avond naar de Sinksefoor in Kortrijk geweest en had te veel gedronken. U hebt haar verkracht, dit werd ook vastgesteld door het DNA-bewijs. Het slachtoffer werd die nacht ook verkracht door twee andere mannen, de eerste persoon die haar meenam en nog een andere vriend die naar het appartement was gekomen (rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk p. 8). Uiteindelijk is een buurman op de deur beginnen slaan, en is het slachtoffer kunnen ontkomen. Het slachtoffer was in een dronken toestand, en kon in de gegeven omstandigheden niet uit vrije wil, en dus niet rechtsgeldig, instemmen met seksuele handelingen. De rechtbank achtte dan ook **de verzwarende omstandigheid** bewezen. Ter terechtzitting heeft uw verdediging ook verklaard de feiten van de tenlastelegging niet te betwisten (rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk p. 9).

Het feit dat de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, heeft geoordeeld dat is aangetoond dat u een dader was van de feiten van verkrachting betekent ontegensprekelijk, en mede gelet op bovenstaande door de rechtbank aangehaalde elementen, dat er in uw hoofde sprake was van **opzet**.

Met betrekking tot de **op het misdrijf gesteld straf**, kan verwezen worden naar artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek dat bepaalt dat één straf kan worden opgelegd voor met elkaar verbonden feiten door eenheid van misdadig opzet. Artikel 417/11 SwB bepaalt dat verkrachting bestraft wordt met opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar. Artikel 417/59 SwB bepaalt dat degenen die zich schuldig bevinden aan daden van verkrachting, ontzet worden uit de rechten bedoeld in artikel 31, eerste lid. De aantasting van de integriteit wordt bestraft met een gevangenisstraf van zes maanden tot vijf jaar, zoals bepaalt in artikel 417/7 lid 1 en 3 SwB, ook hier wordt bepaald dat de daders ontzet worden uit de rechten bedoeld in artikel 31, eerste lid (artikel 417/59 SwB). De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk was van oordeel dat een **gevangenisstraf van vier jaar, waarvan één jaar met uitstel voor vijf jaar** een gepaste straf is (rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk p. 13). U werd ook **ontzet uit de rechten voor een periode van vijf jaar**.

Betreffende de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade kan er op worden gewezen dat de gevolgen van een verkrachting veelvuldig zijn voor het slachtoffer. Het slachtoffer werd door de feiten ernstig miskend in haar seksualiteit. De feiten ondermijnen daarenboven het zelfvertrouwen en veiligheidsgevoel van het slachtoffer (rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk p. 10). In de beoordeling van het dossier op burgerlijk gebied stelde de rechtbank vast dat het **aannemelijk voorkomt dat het slachtoffer ernstig getraumatiseerd was door de seksuele handelingen**. Dit bleek ook uit haar houding na de feiten zoals beschreven door de verbalisanten (rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk p. 12). De verbalisanten hadden haar houding na de feiten beschreven als "erg overstuur, angstig en verdrietig" (rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk p. 8). Het slachtoffer werd een schadevergoeding van 3000 euro toegekend.

Bij de **beoordeling van de strafmaat** hield de rechtbank rekening met 1) de aard, de ernst en de omstandigheden waarin de feiten werden gepleegd; 2) het door het slachtoffer geleden nadeel; het slachtoffer werd door de feiten ernstig miskend in haar seksuele integriteit; 3) de feiten ondermijnen het zelfvertrouwen en veiligheidsgevoel van het slachtoffer; 4) uw egoïstische ingesteldheid die de onmiddellijke voldoening van uw seksuele verlangens liet primeren op de negatieve weerslag van uw gedrag op anderen; 5) het beginsel dat de straffoemeting niet alleen een vergeldingsbehoefte, maar ook de preventie moet dienen. De op te leggen straf moest van die aard zijn om u er definitief te van weerhouden u in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken. De rechtbank ging niet in op de vraag voor **probatievoorwaarden** omdat er niet bleek dat er sprake was van een onderliggende problematiek. Het opleggen van een gevangenisstraf, deels met uitstel, bood volgens de rechtbank een passend antwoord op de feiten waarvoor u werd veroordeeld (rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk p. 10).

Uit de door u neerlegde documenten met betrekking tot de **gevolgde procedure** blijkt dat u op 06 juni 2022 werd aangehouden en dat dat de aanvang van uw gevangenisstraf is, u was sinds toen opgesloten in de gevangenis. Op 12 december 2023 bent u onder elektronisch toezicht geplaatst na vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank. Op 7 mei 2024 werd u vrijgelaten onder voorwaarden. Uw strafeinde is voorzien op 5 juni 2025.

Gelet op deze vaststellingen is ontegensprekelijk aangetoond dat u definitief bent veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin dat het een misdrijf betreft die de rechtsorde van de samenleving het meest aantast."

Verzoeker voert in het verzoekschrift geen concrete argumenten aan ter weerlegging van de voormelde terechte en pertinente motivering, die steun vindt in het administratief dossier. In navolging van verweerder stelt de Raad vast dat verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat het een éénmalig strafbaar feit betreft waarvoor hij een straf heeft ondergaan, dat het niet altijd 100% evident is om op elk moment de lijn te trekken tussen totaal ongeoorloofde handelingen en dat de feiten van verzoeker zijn gebeurd met een dame die te veel gedronken had terwijl naar verluidt de feiten vergelijkbaar zijn met deze uit de media-hetze rond politicoloog Carl Devos.

Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat onder meer de aard en de ernst van de strafbare feiten die geleid hebben tot zijn veroordeling van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'. Dat verzoeker geen andere strafrechtelijke veroordelingen heeft, wijzigt niets aan de bijzondere ernst van het misdrijf waarvoor hij op 29 november 2022 werd veroordeeld. Dat verzoeker in het verzoekschrift verder wijst op de niet evidente lijn tussen totaal ongeoorloofde en geoorloofde handelingen (wat zou blijken uit de media-hetze rond Carl Devos en de feiten in de context van promotor en doctoraatsstudent) en op het feit dat de feiten gebeurd zijn met een dronken vrouw, doet evenmin af aan zijn veroordeling; het wijst er tevens op dat hij weinig verantwoordelijkheid voor zijn daden opneemt en deze tracht te minimaliseren door de verwijzing naar de situatie van het slachtoffer of problemen van derden. Te dezen dient er andermaal aan herinnerd dat verzoeker in juni 2022 samen met enkele andere mannen een vrouw verkrachtte met de verzwarende omstandigheid dat het slachtoffer zich in een kwetsbare toestand bevond en dat hij hiervoor definitief werd veroordeeld op 29 november 2022.

9. Wat betreft de tweede voorwaarde van het 'gevaar voor de samenleving' van de lidstaat waarin de verzoeker zich bevindt, dient opgemerkt dat noch de Kwalificatierichtlijn, noch de Vreemdelingenwet het begrip 'gevaar voor de samenleving' definiëren.

De rechtspraak van het Hof van Justitie geeft echter aan dat het begrip 'gevaar voor de samenleving' veronderstelt dat er sprake is van een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Aldus dient rekening te worden gehouden met het persoonlijk gedrag van de verzoeker. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke bedreiging dienen de verwerende partij en de Raad rekening te houden met alle omstandigheden van het betrokken individuele geval (HvJ 6 juli 2023, *XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punten 47-65; HvJ 6 juli 2023, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A.*, C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543, punt 54; HvJ 6 juli 2023, *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/AA*, C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, punt 32).

Voorts impliceert in het algemeen de vaststelling van een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving weliswaar dat bij verzoeker een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 6 juli 2023, *XXX/tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 63; HvJ 2 mei 2018, *K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat*, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 56). Hieromtrent heeft het Hof van Justitie in eerdere rechtspraak geoordeeld dat dit onder meer het geval is wanneer het gedrag van de verzoeker aantoont dat hij van een houding getuigt die de in de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van de Europese Unie bedoelde fundamentele waarden als de menselijke waardigheid en de mensenrechten aantast, wat op zich een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan opleveren (*mutatis mutandis* HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, punt 60). Deze rechtspraak heeft het Hof van Justitie ontwikkeld in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, doch kan voor de toepassing van de interpretatie van de Kwalificatierichtlijn hiernaar verwezen worden, daar het Hof van Justitie eveneens verwijst naar voormeld arrest in punt 67 van C-8/22. Echter, motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. Aldus dient er in principe een inschatting gemaakt te worden van een toekomstig gedrag van de verzoeker. Het feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf is van bijzonder belang, aangezien de Uniewetgever specifiek heeft verwezen naar het bestaan van een dergelijke veroordeling en deze, afhankelijk van de omstandigheden rond het plegen van dat misdrijf, kan bijdragen tot de vaststelling van het bestaan van een reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, *XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 63). Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat er sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de samenleving vormt.

Wat in het bijzonder het actuele karakter van een dergelijke bedreiging betreft, volgt uit de rechtspraak van het Hof dat deze gevolgtrekking niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de verzoeker, kan worden gemaakt (HvJ 6 juli 2023, *XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64; HvJ 13 september 2016, *Secretary of State for the Home Department/CS*,

C-304/14, ECLI:EU:C:2016:674, punt 41). Er kan geen stelselmatige en automatische koppeling worden gemaakt tussen een strafrechtelijke veroordeling tot een bijzonder ernstig misdrijf en de intrekking van de vluchtelingenstatus. Wanneer de verzoeker geen redenen aandraagt waarom hij niet langer een bedreiging voor de samenleving vormt, mag de verwerende partij niet zonder meer aannemen dat uit het bestaan van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf blijkt dat de verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 65).

Bovendien, hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking, des te meer moeten de verwerende partij, respectievelijk de Raad rekening houden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64). Zo kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging (*mutatis mutandis* HvJ 13 september 2016, *Alfredo Rendón Marín/Administración del Estado*, C-165/14, ECLI:EU:C:2016:675, punt 65). De eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen kan echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (*mutatis mutandis* HvJ 2 mei 2018, *K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat*, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 58).

10. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker een gevaar voor de samenleving vormt.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband immers dienstig op het volgende gewezen:

“De tweede voorwaarde heeft betrekking op het gevaar voor de samenleving. Er kan in uw hoofde vastgesteld worden dat er sprake is van een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving. Zo kan worden gesteld dat er sprake is van een werkelijke bedreiging gelet op de definitieve veroordeling. Het misdrijf waarvoor u veroordeeld werd is bovendien dermate ernstig dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt.

Er kan in dit verband verder dienstig verwezen worden naar het karakter van de bewezen feiten. Het meewerken aan een dergelijke vorm van criminaliteit getuigt van een maatschappelijk laakbare ingesteldheid en een verontrustend gebrek aan normbesef en aan respect voor de menselijke persoon. Verder dient er op te worden gewezen dat u door het plegen van dergelijke feiten blijk geeft van een ingesteldheid dat u zich laat leiden door een egoïstische ingesteldheid tot onmiddellijke voldoening van uw seksuele verlangens en zonder meer voorbijgaat aan de bijzonder grote schade die verkrachting met zich meebrengt voor het slachtoffer en de maatschappelijke veiligheid in het algemeen.

Op 12 december 2023 bent u onder elektronisch toezicht geplaatst na vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank. Op 7 mei 2024 werd u vrijgelaten onder voorwaarden. Uw strafeinde is voorzien op 5 juni 2025. De strafuitvoeringsrechtbank verduidelijkte dat uit het psychosociaal verslag niet bleek dat u tekenen had van psychopathologie, middelafhankelijkheid of persoonlijkheidsproblematiek, het psychosociaal verslag schatte het recidiverisico laag-matig in (vonnis tot toekenning van een voorwaardelijke invrijheidstelling d.d. 30/04/2024 p. 2). Het niet plegen van nieuwe feiten is een absolute voorwaarde voor het behouden van de gunstmaatregelen inzake uw strafuitvoering. De vaststelling dat u na een vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank elektronisch toezicht en vrijheid onder voorwaarden werd toegekend, betreffen een gunstmaatregel waar gedetineerden kunnen van genieten en waardoor het mogelijk wordt een gevangenisstraf te laten uitvoeren buiten de gevangensmuren. De strafuitvoeringsrechtbank ziet toe op de uitvoering van de door hoven en rechtbanken uitgesproken straffen. Bij straffen van meer dan drie jaar kan de strafuitvoeringsrechtbank beslissen om al dan niet een beperkte detentie toe te staan, elektronisch toezicht of een voorwaardelijke invrijheidsstelling. Dergelijke strafuitvoeringsmaatregel streeft logischerwijze een ander oogmerk na dan artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet. Dit impliceert op geen enkele wijze dat er geen risico bestaat dat u zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten. Dient benadrukt te worden dat u eerder een beperkt schuldinzicht heeft (zie infra)

U verklaarde dat u geen nieuwe feiten gepleegd hebt, en dat u daarvoor ook nooit feiten pleegde (notities persoonlijk onderhoud p. 9). U bent voordien, in 2021, wel veroordeeld voor het rijden zonder geldig rijbewijs door de politierechtbank in West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk (uittreksel strafregister). U geeft aan dat u in de toekomst nooit meer dergelijke dingen zal doen en dat u uit uw fouten geleerd hebt (notities persoonlijk onderhoud p. 8). U legde ook een uittreksel van uw strafregister neer en uit uw voorwaarden blijkt ook dat u zich moet houden aan de voorwaarde niet opnieuw strafbare feiten te plegen (zie vonnis tot toekenning van een voorwaardelijke invrijheidstelling d.d. 30/04/2024 en kennisgeving proeftijd en datum definitieve invrijheidstelling d.d. 07/05/2024). U voegt daar loonbrieven van uw werkgever, attesten van begeleiding door het CGG, attesten van gezinssamenstelling en uw cv aan toe. Uit de attesten van het CGG blijkt dat u naar een klinisch psycholoog van het CGG gaat voor een traject met het oog op hervulpreventie, en dat het traject

is aangevat op 24 februari 2025. U zou in weken die volgden op het attest 5 à 10 gesprekken hebben in begeleiding. U wist niet te verduidelijken of deze gesprekken ook nog zouden verder gezet worden na uw strafeinde en het verval van uw voorwaarden (notities persoonlijk onderhoud p. 9). U antwoordde dat u deze mensen daarna altijd nog wel zou kunnen contacteren.

Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te West-Vlaanderen bleek dat u tijdens de politieverhoren ontkende seks te hebben gehad met het slachtoffer, en pas voor de onderzoeksrechter bekende. Voor de onderzoeksrechter gaf u aan dat het slachtoffer had ingestemd met seks (rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk p. 6-7). Ter terechtzitting betwiste u de feiten van de tenlasteleggingen niet meer. In uw verklaringen voor het CGVS uit u spijt voor uw fout, en verklaarde u dat u vond dat u zelfs niet hard genoeg gestraft was (notitie persoonlijk onderhoud p. 9). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u jong en naïef was, en niet wist dat u zulke dingen niet moest doen (notities persoonlijk onderhoud p. 10). Het CGVS stelt vast dat u niet kan beweren nog jong en naïef te zijn geweest, wanneer u al 27 jaar oud was op het moment van de feiten. Op die manier **minimaliseert u uw persoonlijke verantwoordelijkheid in de feiten**, door het weg te schrijven als een fout die beging toen u nog jong was niet beter wist (notities persoonlijk onderhoud p. 10). U werd hier ook op gewezen, en u gaf inderdaad toe dat u niet echt jong meer was, geen 18 of 16 jaar (notities persoonlijk onderhoud p. 10).

U verklaarde ook dat u ondertussen getrouwd bent, met een Eritrese vrouw die momenteel nog in Egypte verblijft, en dat u nu een gewoon leven wilt leiden (notities persoonlijk onderhoud p. 10). U legde ook documenten neer om te staven dat u getrouwd bent en dat u naar Egypte bent gereisd. U verklaart niet hoe een huwelijk, op afstand dan nog, zou voorkomen dat u hervalt in crimineel gedrag.

U legde in het kader van uw persoonlijke onderhoud loonfiches en een cv voor om aan te tonen dat u voor en na uw gevangenisstraf gewerkt hebt.

Deze documenten, die een bewijs vormen van uw voorbije werkzaamheden, doen evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat u voor een bijzonder ernstig misdrijf werd veroordeeld en dat u zodoende een gevaar vormt voor de samenleving.

Alle elementen die u verklaart en alle documenten die u neerlegt impliceren niet dat u in de toekomst niet opnieuw zal vervallen in crimineel gedrag. U heeft immers geen respect voor de fysieke integriteit van anderen en u liet uw eigen seksuele verlangens primeren op de negatieve weerslag van uw gedrag op anderen. U pleegde feiten die een nefast effect hebben op het veiligheidsgevoel in de samenleving en van het slachtoffer. U hebt op ongeoorloofde wijze misbruik gemaakt van de situatie om uw seksuele verlangens te vervullen. U, en de mededaders, wisten dat het slachtoffer zeer dronken was en ingevolge haar drankgebruik minder weerbaar was, en dat fysiek verweer afwezig minstens sterk verminderd was. **Jullie hebben daarvan misbruik gemaakt om jullie seksuele behoeften te bevredigen.** Er bestaat een gevaar dat u opnieuw soortgelijke misdrijven gaat plegen. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen, waardoor er ontegensprekelijk een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving kan worden vastgesteld.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet."

Verzoeker voert in het verzoekschrift geen valabele argumenten aan ter weerlegging van de voormelde motivering.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat het CGVS reeds op de hoogte was van de feiten in 2023, maar dat verzoeker pas in 2025 werd opgeroepen en pas medio 2025 een beslissing werd genomen, dient er samen met verweerder op gewezen dat voor de beoordeling van het gevaar dat verzoeker voor de samenleving vormt moet worden aangetoond dat er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de intrekking van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging, wat *in casu* is gebeurd zoals blijkt uit de hoger geciteerde uitgebreide motivering in de bestreden beslissing. De vaststelling dat de intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus niet onmiddellijk gebeurde nadat het CGVS op de hoogte werd gebracht van de criminele feiten, is in deze irrelevant bij de beoordeling van het gevaar voor de samenleving in hoofde van verzoeker. Verzoeker toont overigens niet aan benadeeld te zijn door de langere beslissingstermijn gezien hij langer de status van vluchteling heeft kunnen behouden.

Zo verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de tijd die hij elders in Europa heeft doorgebracht voordat hij naar België werd gebracht om er asiel te kunnen aanvragen, kan samen met verweerder niet worden ingezien hoe de tijd die verzoeker elders in Europa heeft doorgebracht relevant is voor de intrekking van zijn vluchtelingenstatus.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd dat er in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar de actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving en dat er nergens wordt gemotiveerd over de gunstige detentiemaatregelen en over de bemiddeling met het slachtoffer. Opnieuw dient te worden verwezen naar de hoger geciteerde motivering in de bestreden beslissing. *In casu* werd verzoeker veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf, met name verkrachtte hij in juni 2022 een vrouw samen met

enkele andere mannen met de verzwarende omstandigheid dat het slachtoffer zich in een kwetsbare toestand bevond. Verzoekers gedrag uit het verleden toont aan dat hij van een houding getuigt die de menselijke waardigheid aantast, wat op zich een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang voor de samenleving kan opleveren (cf. punt 9). In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht gesteld dat het meewerken aan een dergelijke vorm van criminaliteit getuigt van een maatschappelijk laakbare ingesteldheid en een verontrustend gebrek aan normbesef en aan respect voor de menselijke persoon. Verder wordt er terecht op gewezen dat verzoeker door het plegen van dergelijke feiten blijk geeft van een egoïstische ingesteldheid tot onmiddellijke voldoening van zijn seksuele verlangens en zonder meer voorbijgaat aan de bijzonder grote schade die verkrachting met zich meebrengt voor het slachtoffer en de maatschappelijke veiligheid in het algemeen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat wordt geponeerd in het verzoekschrift, wel degelijk rekening gehouden met de ontwikkelingen die zich na het plegen van het misdrijf hebben voorgedaan. Hoewel er op heden slechts drie jaar is verstreken tussen de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking in hoofde van verzoeker, worden de ontwikkelingen die zich na het plegen van dit misdrijf wel degelijk in aanmerking genomen om te bepalen of er actueel sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging. Verweerder wijst er terecht op dat de vaststelling dat verzoeker in december 2023 onder elektronisch toezicht werd geplaatst en op 7 mei 2024 werd vrijgelaten onder voorwaarden geenszins betekent dat er moet geoordeeld worden dat verzoeker geen gevaar (meer) zou vormen voor de samenleving. De strafuitvoeringsrechtbank ziet toe op de uitvoering van de door hoven en rechtbanken uitgesproken straffen. Bij straffen van meer dan 3 jaar kan de strafuitvoeringsrechtbank beslissen om al dan niet een beperkte detentie toe te staan, elektronisch toezicht of een voorwaardelijke invrijheidsstelling. Dergelijke strafuitvoeringsmaatregel streeft logischerwijze een ander oogmerk na dan artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke maatregelen betreffen immers de strafuitvoering zelf en volgen in principe kort na de definitieve veroordeling. Maatregelen opgelegd door de strafuitvoeringsrechtbank hebben weliswaar ook een vlotte re-integratie in de samenleving tot doel, maar uit het gegeven dat verzoeker op dat ogenblik nog steeds onder het toezicht staat van justitie, moet afgeleid worden dat er nog steeds een risico bestaat dat de verzoeker van het rechte pad afraakt.

Wat betreft het feit dat verzoeker veroordeeld werd tot 4 jaar effectieve gevangenisstraf waarvan 1 jaar met uitstel voor 5 jaar, moet worden benadrukt dat dit partieel uitstel pas definitief wordt na afloop van de opgelegde proeftermijn, *in casu* 5 jaar. De gunstmaatregel dat verzoekers strafuitvoering deels werd uitgesteld - 1 jaar gedurende vijf jaar - is enkel een gevolg van de modaliteiten van de strafwet en staat, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, niet enkel open voor een persoon die vervolgd wordt wegens niet te ernstige feiten. Dat aan verzoeker de strafmodaliteit van het uitstel werd gegeven, doet op geen enkele manier afbreuk aan de ernst van de door hem gepleegde feiten waarvoor hij definitief veroordeeld is. Het niet plegen van nieuwe feiten is een absolute voorwaarde voor het behouden van de gunstmaatregelen inzake verzoekers strafuitvoering. Dit impliceert op geen enkele wijze dat verzoeker in de toekomst niet opnieuw zal vervallen in crimineel gedrag.

Dat verzoeker niet in beroep is gegaan tegen zijn veroordeling, getuigt bovendien niet noodzakelijk van een dader-inzicht in hoofde van verzoeker, zoals wordt geopperd in het verzoekschrift. Het niet aanvatten van een beroepsprocedure kan immers eveneens zijn ingegeven door andere overwegingen, zoals bijvoorbeeld een vrees voor een zwaardere bestraffing.

Volgens het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank blijkt uit het psychosociaal verslag niet dat verzoeker tekenen had van psychopathologie, middelafhankelijkheid of persoonlijkheidsproblematiek, alsook dat het recidiverisico als laag-matig werd ingeschat. Deze inschatting van het risico op recidive betreft bijgevolg geen nulrisico. Bovendien kan hieruit niet worden afgeleid of en in welke mate verzoeker de fundamentele normen inzake seksuele autonomie en toestemming heeft geïnternaliseerd. In samenhang met de verklaringen van verzoeker, die blijk geven van een minimaliserende verantwoordelijkheid en relativisering van de gepleegde feiten, laat dit niet toe te besluiten dat de door zijn persoonlijk gedrag veroorzaakte bedreiging zich in de toekomst niet meer zou (kunnen) voordoen. Zo stelt verweerder terecht dat verzoeker zijn persoonlijke verantwoordelijkheid in de feiten minimaliseert door het weg te schrijven als een fout die hij toen hij nog jong was, terwijl verzoeker ten tijde van de feiten 27 jaar oud was (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bovendien aanhaalt dat “*een slechte dag [had] toen ik die fout maakte*” (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9) bevestigt dat hij zijn verantwoordelijkheid in de zeer ernstige feiten relativeert. Zo verzoeker erop wijst dat hij een zus heeft en hij het kan voelen als iemand zijn zus verkracht (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), dient erop gewezen dat verzoeker reeds een zus had ten tijde van de door hem gepleegde feiten. Ook waar er in het verzoekschrift op wordt gewezen dat het een gebeuren betreft waar hij zich blijkbaar heeft laten meeslepen, dat hij zoals zovelen de rol van alcohol verkeerd heeft ingeschat en dat hij slechts eenmaal in de ging fout, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn persoonlijke verantwoordelijkheid tracht te minimaliseren. Dat in het verzoekschrift bovendien wordt gesteld dat de lijn tussen totaal ongeoorloofde en geoorloofde feiten niet evident is, getuigt van een boude miskennis van de ernst, zwaarwichtigheid en criminele aard van de door verzoeker gepleegde feiten.

Verzoeker voegt een aantal nieuwe stukken toe aan zijn verzoekschrift waaruit blijkt dat hij inspanningen leverde om het slachtoffer te vergoeden (stuk 2, bij verzoekschrift). Uit het loutere feit dat verzoeker het slachtoffer heeft vergoed, hetgeen voortvloeit uit zijn burgerrechtelijke aansprakelijkheid ten gevolge van de strafrechtelijke veroordeling, kan evenwel niet worden afgeleid dat hij actueel geen gevaar meer zou vormen voor de samenleving, noch dat hij niet definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Uit het attest van het Forensisch behandelteam Fronta van het CAW van 29 juli 2025 (stuk 5, bijgebracht middels aanvullende nota van 10 september 2025) blijkt louter dat verzoeker aanwezig was op een screening, twee intake sessies en vier sessies individuele psychotherapie in het kader van hervalpreventie, alsook dat er nog één sessie individuele psychotherapie gepland staat. Dit document bevat geen enkele informatie over verzoekers voortgang tijdens deze sessies, zodat uit het loutere gegeven dat verzoeker enkele psychotherapeutische sessies heeft gevolgd niet kan worden afgeleid dat er geen reëel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving kan worden vastgesteld.

Verzoeker haalt in het verzoekschrift opnieuw aan dat hij getrouwd is, maar laat na om te verklaren hoe een huwelijk (op afstand) zou voorkomen dat hij hervalt in crimineel gedrag. De door verzoeker middels aanvullende nota's bijgebrachte documenten ter staving van zijn tewerkstelling vormen een bewijs van zijn voorbijge werkzaamheden, maar kunnen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker voor een bijzonder ernstig misdrijf is veroordeeld en een gevaar vormt voor de samenleving.

Uit verzoekers verklaringen en de stukken die hij neerlegt kan niet worden afgeleid dat verzoeker in de toekomst niet opnieuw zal vervallen in crimineel gedrag. Verweerder merkte in de bestreden beslissing terecht op dat uit verzoekers gedrag blijkt dat hij geen respect heeft voor de fysieke integriteit van anderen en zijn eigen seksuele verlangens liet primeren op de negatieve weerslag van zijn gedrag op anderen. Uit de aard, de ernst en de omstandigheden waarin de feiten werden gepleegd blijkt dat verzoeker persoonlijk gedrag heeft gesteld dat getuigt van een ernstig gebrek aan normbesef en respect voor de menselijke persoon. In navolging van verweerder meent de Raad dat verzoeker feiten pleegde die een nefast effect hebben op het veiligheidsgevoel in de samenleving en van het slachtoffer. Verzoeker heeft op totaal ongeoorloofde wijze (en ver weg van de lijn met het geoorloofde) misbruik gemaakt van de situatie om zijn seksuele verlangens te vervullen. Verzoeker en de mededaders wisten dat het slachtoffer zeer dronken was, dat ze ingevolge haar drankgebruik minder weerbaar was en dat fysiek verweer afwezig minstens sterk verminderd was. Verzoeker heeft hiervan misbruik gemaakt om zijn seksuele behoeften te bevredigen. Uit dergelijk persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat verzoeker dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen en er dienvolgens een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving kan worden vastgesteld.

11. Verder is de Raad, in navolging van verweerder, van oordeel dat *in casu* een intrekking van haar vluchtelingenstatus een evenredige maatregel betreft. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande immers dienstig op het volgende gewezen:

*“Nadat is vastgesteld dat u aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan, voldoet, moet ten slotte het **evenredigheidsbeginsel** in acht worden genomen. Dit impliceert dat de bedreiging die u vormt voor de samenleving moeten worden afgewogen tegen die rechten die gewaarborgd worden aan personen die over de hoedanigheid van vluchteling beschikken.*

Het CGVS merkt in dit verband op dat u nog steeds beschikt over de hoedanigheid van vluchteling en bijgevolg nog steeds beschikt over een aantal rechten zoals bepaald in artikel 14, lid 6 van de Richtlijn 2001/95/EU dd. 13 december 2011. Deze rechten zijn in het Belgische rechtssysteem gegarandeerd omdat ze gelden voor alle personen en vreemdelingen zowel in regelmatig of onregelmatig verblijf. Ook het non-refoulement beginsel is op u van toepassing, zoals blijkt uit het negatief terugkeeradvies in deze beslissing en gelet op artikel 20 Vreemdelingenwet.

Bovendien is de Minister of zijn gemachtigde geenszins verplicht om een einde te stellen aan het verblijf om redenen van openbare orde zoals bepaald in artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot einde verblijf is enkel gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en niet op economische gronden cfr. artikel 23 Vreemdelingenwet. Er wordt hierbij ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Een einde van uw verblijfsrecht is bijgevolg louter hypothetisch.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 5 maart 2025 opgeroepen om op 24 maart 2025 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS.

Op de vraag waarom u vindt dat u het vluchtelingenstatuut moet behouden voegde u er nog aan toe dat de vrijheid die u hier in België kreeg, nooit zal hebben in uw land van herkomst. De situatie in Eritrea is erger

geworden, en u vreest een gevangenisstraf bij terugkeer (notities persoonlijk onderhoud p. 10). Het CGVS stelde vast dat er in uw hoofde nog steeds een vrees bij terugkeer naar Eritrea is, maar dat u hiermee niet aantoonst dat het evenredigheidsbeginsel geschonden wordt.

Een einde aan uw verblijfsrecht is louter hypothetisch. Ook wat betreft het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familie is het evenredigheidsbeginsel in acht genomen. U verklaart dat u dus getrouwd bent, maar uw echtgenote verblijft op heden helemaal niet in België. U bent nog maar zeer recent getrouwd, op 25/12/2024, en u hebt nog geen concrete plannen dat ze u in België zal komen vervoegen (notities persoonlijk onderhoud p. 7). U hebt een broer die erkend is als vluchteling en die ook in België verblijft (notities persoonlijk onderhoud p. 7). Sinds december 2024 verblijft hij bij u omdat hij geen eigen woning kon vinden. In de maand van het persoonlijk onderhoud zouden jullie echter wel een huis vinden, volgens uw verklaringen (notities persoonlijk onderhoud p. 7).

Gelet op deze vaststellingen en het ontbreken van elementen die hier een ander licht kunnen op werpen, is de intrekking van uw vluchtelingenstatus een redelijke maatregel gezien het gevaar u vormt voor de Belgische samenleving."

In zoverre verzoeker aanhaalt nog steeds een vrees voor vervolging te koesteren ten aanzien van zijn land van herkomst, wordt hiermee geen enkele afbreuk gedaan aan de vaststelling dat hij een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, en dat *in casu* een intrekking van zijn vluchtelingenstatus een evenredige maatregel betreft.

De Raad onderstreept dat verzoeker nog steeds beschikt over de hoedanigheid van vluchteling en dat het non-refoulementbeginsel op hem van toepassing is. Gelet op zijn hoedanigheid van vluchteling, beschikt hij voorts nog steeds over een aantal rechten zoals bepaald in artikel 14, zesde lid van voormelde Richtlijn 2011/95/EU. Deze rechten zijn in het Belgische rechtssysteem gegarandeerd omdat ze gelden voor alle personen en vreemdelingen zowel in regelmatig of onregelmatig verblijf.

12. Verzoeker wijst op een schending van artikel 8 van het EVRM en geeft aan dat bij een beslissing over verblijfsrecht er een belangenafweging moet gemaakt worden of het recht op een privé- en gezinsleven niet wordt geschonden. Verweerder merkt in zijn nota terecht op dat de schending van artikel 8 van het EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus houdt geen schending in van de desbetreffende artikel. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. Evenmin strekt de bestreden beslissing er toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van een partner wordt gescheiden. Bovendien verblijft verzoekers partner tot op heden niet in België. Evenmin zijn er concrete plannen dat zij verzoeker zou komen vervoegen. Verzoeker maakt met zijn betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

13. Waar verzoeker er in het verzoekschrift op wijst dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen overeenkomstig artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet niet verplicht is om over te gaan tot de intrekking van het vluchtelingenstatuut, wijst de Raad er in navolging van de opmerkingen van verweerder in de nota van 6 juni 2025 op dat artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk toelaat dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt wanneer een vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor het plegen van een bijzonder ernstig misdrijf op het Belgisch grondgebied. *In casu* werd verzoeker in 2022 definitief veroordeeld tot 4 jaar gevangenisstraf waarvan 1 jaar met uitstel voor verkrachting met verzwarende omstandigheden en werd in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd waarom verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving. Verzoeker lijkt in zijn verzoekschrift te suggereren dat hij er van uitging dat het stellen van strafbare handelingen nooit gevolgen zou kunnen hebben op zijn erkenning als vluchteling. Hiermee wordt andermaal bevestigd dat verzoeker de door hem gepleegde criminele feiten minimaliseert en weinig verantwoordelijkheid voor zijn daden opneemt.

14. Rekening houdend met het voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat zich een intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus, overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, opdringt omdat hij een gevaar vormt voor de samenleving en omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. *In casu* werd verzoeker definitief veroordeeld voor een 'bijzonder ernstig misdrijf' en vormt hij een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving. Er wordt niet aangetoond dat het evenredigheidsbeginsel *in casu* onvoldoende in acht werd genomen.

15. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/3/1, § 3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de

Vreemdelingenwet intrekt, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In casu is de commissaris-generaal van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct, noch indirect mag worden teruggeleid naar Eritrea.

Wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft, merkt de Raad volledigheidshalve op dat in het kader van het huidige beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van de vluchtelingenstatus en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

16. De Raad benadrukt dat huidige bestreden beslissing enkel strekt tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, doch dat verzoeker nog steeds over de hoedanigheid van vluchteling beschikt. Een onderzoek naar de noodzaak of verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus dringt zich derhalve niet op.

Kosten

17. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend zesentwintig door:

W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS